número 60

el pèsol negre

Publicació Llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener

gener - febrer · 2013 II època 5.000 exemplars

Ferran Civil imputat en tres causes de corrupció

Ferran civil ha estat sempre un home a qui li ha agradat manar. Militant d'Unió Democràtica aferrat al poder del consistori de Cercs des de 1991 i que acumula tot un currículum institucional a més de ser el metge de Cercs.

Últimament però, la seva aparició als diaris ha estat lligada als nombrosos casos de corrupció pels quals ha estat imputat: el cas del Carrilet, el cas de l'empresa Investigaciones Micologicas de Catalunya S.L. -situada al municipi de Cercs- i el cas de L'estany Clar. > 5

Una altra vaga de fam a Lledoners

El dia 23 de gener Jose Antunez Becerra, pres a Lledoners, va iniciar una vaga de fam indefinida. Els motius que el porten a prendre aquesta dràstica decisió són l'aïllament al qual el tenien sotmès, les trabes oficials per a realitzar activitats, la tortura psicològica que segons el pres li aplicaven dia rere dia, les restriccions en la dieta i el menjar o la tardança en l'enviament de les seves coses personals, entre altres motius. Per apaivagar la seva protesta, la Direcció de Lledoners ha decidit traslladar el pres a una altra presó. > 3

Una trentena de persones protesten contra la visita d'Artur Mas a Manresa

Amb crits com "Qui sembra l'odi, recull la ràbia", "Es retalla bé des de la teva mansió" o "Lladre!" va ser rebut el President de la Generalitat, Artur Mas, el dia de la inauguració de l'atri de la Seu el passat 26 de gener a Manresa. Un ampli dispositiu policial impedí el pas a les manifestants que mostraren el seu malestar. > 3

BAGES

Neix l'Assemblea Llibertària del Bages

Manresa · La seva intenció és promoure les idees anarquistes a la comarca del Bages, generar discursos i respostes a problemàtiques actuals i locals, formar-se política i ideològicament, pensar i replantejar-se de quina manera i com és la relació amb altres col·lectius i grups. > 3

Iberpotash als tribunals

Súria· S'acusa a Iberpotash d'haver començat les obres de la rampa sense tenir tots els documents de permís a Súria. Al mateix temps que s'interposa una denúncia a l'Ajuntament de Súria per permetre els treballs sense llicència prèvia del projecte Phoenix. > 4

BERGUEDÀ

Panorama laboral al berguedà

Berga · La majoria de la gent del Berguedà no treballa o ho fa fora de la comarca. Davant d'aquesta difícil situació cal apostar per l'autogestió. I això per on passa? Doncs pel treball cooperatiu i al marge de l'estat . > 4

ARREU

Construcció d'una represa a Guatemala

La voluntat per part de l'estat guatemaltec de construir una represa a la zona de l'Ixcán, ha generat múltiples protestes per aturar un macroprojecte que afectaria una vegada més a les poblacions més empobrides que ja s'han vist obligades a desplaçar-se en múltiples ocasions. > 9

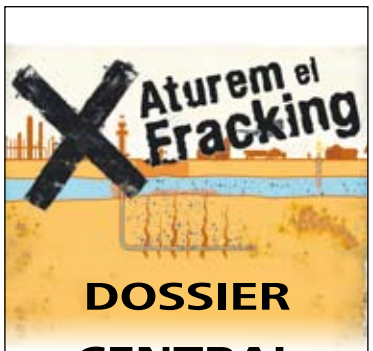

DOSSIER CENTRAL

sobre l'impacte del fracking al territori

Editorial

Gaia Talls

Berguedà, febrer de 2013

Ja han passat més de dos mesos des de les eleccions del 25-N, eleccions mitjançant les quals Artur Mas pretenia consolidar el seu poder i el nacionalisme català com a centre d'atenció de la societat. El primer objectiu no li va sortir del tot. Ara bé, com que el segon també és quelcom desitjable per tota la classe política i benestant, doncs la cosa va endavant. Portem doncs, unes quantes setmanes ja, sentint els mitjans de comunicació amb el mateix rotllo còmplice: que si el Tribunal Constitucional ha obligat a retirar el cobrament d'un euro per recepta imposat per la Generalitat –què cabrons aquests espanyols–; que si, de nou, el Tribunal Constitucional ha obligat a retirar les taxes judicials també decretades per la Generalitat –espanyols, feixistes!–; que si sembla que per fi tenim una classe política responsable i catalana de debò (sobretot) que aprova el tan esperat Pla de Sobirania, la fórmula màgica que ens traurà de la crisi... o com a mínim evita que els senyors parlamentaris en tinguin, de crisi.

Però dins de tot aquest joc d'enaltiment dels polítics catalans, aquests no ens han deixat de recordar que no són grans persones amb grans voluntats de bé cap al poble: són persones a qui el poder corromp, com a tothom. Dins el territori català, tant CiU com PSC, continuen amb els seus escàndols de comissions i altres corrupteles. I a nivell estatal, el PP torna a superar-se amb el cas Bárcenas.

Però no és la corrupció política la única cosa que em fa ràbia. És el poder de la classe política i les institucions estatals, que ens manin; és viure en un context polític, econòmic i social en el qual unes persones decideixen com s'han d'organitzar els nostres temps, la nostra vivenda, la nostra producció, la nostra alimentació, el nostre entorn; decideixen què és important i com s'ha d'abordar. A nosaltres, en aquesta lògica, només ens queda posar un nom en un paper cada quatre anys. D'això se'n diu democràcia i pragmatisme. Jo en dic autoritarisme, coerció, manipulació, homogeneïtzació, ineficiència. M'és irrellevant el color de les seves sigles, que es diguin de dretes o d'esquerres, del poble o dels moviments socials. L'Estat i els polítics manen, controlen i manipulen, ostenten el privilegi del poder i alhora, ens ho usurpen a la resta de les persones, pretenen invalidar-nos per decidir sobre les nostres vides.

Ara sí, us deixo amb el Pèsol núm. 60. Oju amb el fracking (dossier central), que és la última que ens volen fer empassar, tan al Bages com al Berguedà. Recordem que el Pèsol Negre és una publicació on hi tenen cabuda diverses sensibilitats llibertàries i que els articles publicats són responsabilitat de les seves autores.

Que no ens enganyin, el joc és el que és. No hi ha polítics bons que ens salvaran de res. La única lluita és la pròpia, la col·lectiva, l'autogestionada. Per això, ara i sempre, visca l'anarquia!

Directori llibertari de l'Alt Llobregat i Cardener

Berga

ATENEU COLUMNA TERRA I LLIBERTAT:
c. del Balç 4 baixos esquerra. 08600 Berga.
www.bllibertari.org

CENTRE D'ESTUDIS JOSEP ESTER BORRÀS:
c.del Balç 4 baixos dreta. 08600 Berga.
Tel i fax: 938216747.
cejeb@cejeb.org. www.cejeb.org

CGT: c. del Balç 4 baixos. Tel. 938 216 747.
sad@cgtberga.org. www.cgtberga.org

Sallent

AMICS D'AGUSTIN RUEDA, CGT:
c. Clos 5, 1r, 08650 Sallent. Tel. 938 370 724. Fax 938 206 361.
sallent@cgt.es. www.cgt.es/sallent

ATENEU POPULAR ROCAUS
C. Santa Llúcia 1, Sallent
www.ateneurocaus.cat

Manresa

CENTRE D'ESTUDIS PEDRO FLORES
cestudispedroflores@gmail.com
centreestudispedroflores.blogspot.com

CGT: c.Circumval·lació 77, 2n, 08240 Manresa. Tel. 938 747 260. Fax 938 747 559. cgtmanresaneteja@hotmail.com

CNT-AIT/CSO VALLDAURA: c. Jorbetes 15, 08241 Manresa. cnt_ait_manresa@hotmail.com www.cnt.es/manresa

CSO LA TREMENDA: c. Hospital 24-26, 08241 Manresa
columnaclitoriana@hotmail.com

RÀDIO BALA 106.4 FM:
radiobala.radiobala@gmail.com
http://radiobalamanresa.wordpress.com

LA DISTRI: c. Escodines, 11.
08241 Manresa.

Qui som

Edita: Col·lectiu PÈSOL NEGRE. *El pèsol negre* no és el portaveu de cap entitat i per tant no representa a ningú més enllà de qui hi participa en cada moment. Els articles són responsabilitat de qui els fa. A qui li piqui que es rasqui. Si vols col·laborar econòmicament et deixem el número de compte: 1491 0001 22 2028287627.

Tancament d'aquesta edició: 21 de febrer de 2013.

En aquest número hi ha participat: Ali Bei, Assemblea Llibertària del Bages, Barrikada, Blanca Llum, Columna Clitoriana, Eptoc, Estreptococa, Eulalia, Francesc, Fucking Fracking, Gaia Talls, Gerard, Hiram Gascoigne, Incívica, Ingovernable, Konvent.0, Latin Riot, MAS Madera, Morks, Muhammad Ali, Octàvia, Pep i jo, Pep i tu, Pere, POP, Preso=Tortura, Rafa Pozo, Saladíssima, Roger, Xalalá, Xispilla, XX i Yorgos.

www.pesolnegre.info

On trobaràs tots els números en PDF, debats i altres informacions.

Contacta amb nosaltres:
info@pesolnegre.info

Sumari

Pàgina 3 (actualitat / abusos de poder):
_Mas és rebut amb escridassades a Manresa
_Neix l'Assemblea Llibertària del Bages
_Lledoners silencia un pres en vaga de fam

Pàgina 4 (actualitat):
_Iberpotash als Tribunals
_Qui treballa al Berguedà?

Pàgines 5 i6 (abusos de poder):
_Ferran Civil, el cacic de l'Alt Berguedà
_La rentable ordenança del civisme

Pàgina 7 (abusos de poder):
_ Reflexions Antirepressives
_Deixeu que els nens s'propin a mi

Pàgina 8 (anticarcerari):
_31 de desembre: marxa contra les presons
_Situació crítica a la presó de Brieva

Pàgina 9 (d'arreu):
_Sobre la construcció d'una represa l'Ixcán Guatemaltenc

Pàgina 10 (anarquismes):
_El concepte de poder popular en l'anarquisme

Pàgines 11-14 (Dossier central):
_Aturem el Fracking

Pàgina 15 (història):
_Reflexions entorn el llibre *Venjança de classes*

Pàgina 16 (reflexió):
_Ordenar l'espai

Pàgina 17 (autogestiona't):
_ Fem gas amb fems

Pàgina 18 (antipatriarcal):
_Avortament

Pàgina 19 (ressenyes):
_El Lokal
_Bello como una prisión en llamas
_Rodney Stone

Pàgina 20 (el dia que em van enredar):
_Sobre la 1a trobada de col·lectius anticapitalistes del Bages

Pàgina 21 (cap endins)

Pàgina 22 (humor i poesia)

Pàgina 23 (art)

Pàgina 24 (entrevista):
_Parlem amb... Mikel Otero

Mas és rebut amb escridassades a Manresa

MAS Madera
Manresa, gener de 2013

Amb crits com "Qui sembra l'odi, recull la ràbia", "Es retalla bé des de la teva mansió" o "Lladre!" va ser rebut el President de la Generalitat, Artur Mas, el dia de la inauguració de l'atri de la Seu el passat 26 de gener a Manresa. Rere una pancarta sota el lema "N'estem fartes de polítics i de la institució eclesiàstica. La vostra hipocresia i opressió, augmenta la nostra ràbia" es trobaven una trentena de persones que li donaren una peculiar "benvinguda" a Artur Mas amb una forta escridassada i que també s'extrapolà al Bisbe de Vic, que presidia la missa. Però les protestants no foren les úniques que participaren de la comitiva... Un ampli dispositiu policial conjunt de la Policia Local de Manresa i d'unitats dels ARRO's dels Mossos d'Esquadra, impediren el pas a les manifestants que mostraren el seu malestar davant la presència del principal responsable de les polítiques repressives, retrogrades i capitalistes a Catalunya.

La visita del polític convergent a Manresa va ser en motiu de la restauració de l'atri de la basílica de la Seu. Mas també va visitar la FUB i l'Ajuntament. Amb l'acte de "malrebuda" es fa palès el malestar i el rebuig per una part de la societat.

Ressaltar que altra vegada, la complicitat dels mitjans de comunicació oficials de Manresa amb el poder, ha quedat en evidència tot ocultant delibaradament i una vegada més un acte de protesta que de cap de les maneres podia passar inadvertit.

Neix l'Assemblea Llibertària del Bages

Assemblea Llibertària Bages (ALL)
Manresa, gener de 2013

Des del passat mes de setembre un grup de gent de Manresa i comarca ens estem trobant per tal de donar vida a una assemblea oberta i estable d'iniciatives i projectes llibertaris i antiautoritaris. La intenció és promoure les idees anarquistes a la comarca del Bages, generar discursos i respostes a problemàtiques actuals i locals, formar-nos política i ideològicament, pensar i replantejar-nos de quina manera i com ens relacionem amb altres col·lectius i grups. Des del setembre cap aquí hem participat en la vaga general, hem debatut com ens posicionem davant les retallades, com ens plantegem i assumim l'okupació i hem fet campanya per l'abstenció a les eleccions del parlament, entre d'altres.

Funcionem de forma assembleària, autogestionada, antipatriarcal i anticapitalista; rebutgem compartir espais amb els còmplices del poder com són els partits o els sindicats.

El punt de trobada el tenim al C.S.O. La Tremenda (c/Salvador 24-26) on ens reunim el primer dimecres de cada mes a les 20:00h, així qualsevol persona interessada en participar i aportar ja sap on ens pot trobar. També s'està obrint, amb més o menys regularitat, la cafeta els divendres tarda-vespre a La Tremenda. Aquest mes de gener passat també ha començat un projecte de cine fòrum que es farà els dijous.

A lluitar! Fins que totes siguem lliures!

Pots contactar amb l'Assemblea a: allbages@bllibertari.org

Artur Mas, assenyalat amb la fletxa gràfica, i el seu seguici mentre passava davant de la concentració per anar a la Seu.

Lledoners silencia un pres en vaga de fam traslladant-lo

Presó=Tortura
Manresa, febrer de 2013

Lledoners es renta les mans de les reivindicacions i la lluita portada a terme per Jose Antunez Becerra, pres fins fa poc a Lledoners. La solució per silenciar la vaga de fam ha estat traslladarlo a la presó de Ponent. Així doncs, després de 20 dies de vaga de fam, Juan Antunez es traslladat el 14 de febrer a la presó de Lleida. L'entorn proper de Jose Antunez va qüetionar el trasllat, ja que aquest estava dèbil de salut i no hi havia cap control mèdic en el procès.

Recordem que el dia 23 de gener Jose Antunez Becerra, pres a Lledoners, va iniciar una vaga de fam indefinida. Els motius que el portaren a prendre aquesta dràstica decisió són:

- El pres es troba en una situació de pseudo-aïllament, ja que des que va entrar a la presó Lledoners l'han situat en un mòdul on la resta de presos estan condemnats per un delicte molt diferent al seu i no pot relacionar-se amb presos coneguts d'altres mòduls.

- La junta de tractament i la Direcció del centre l'acusen de no voler participar de les activitats, quan són ells els qui li dificulten poder accedir-hi, ja que Jose té "historial". Segons el mateix pres "los miembros de tratamiento y dirección usáis medidas de rencor. Es pura falacia vuestra reeducación. Lo único que buscáis es destruirme psíquicamente como ser humano".

- Des que va arribar a Lledoners està sent objecte de discriminació i a més és víctima de tortura psicològica.

- El pres comenta que esta passant molta gana, ja que la dieta vegetariana a Lledoners és escassa i repetitiva.

- Des del dia 15 de novembre de 2012, que va entrar a la presó de Lledoners, encara no li
han enviat les seves coses personals del trasllat.

La vaga de fam també vol ser una eina de solidaritat amb totes aquelles persones que han patit tortura, així com aquelles que han estat objecte d'injustícies. Segons escriu el mateix pres: "Esta decisión no tiene marcha atrás y lo que quiere decir es que al tomar esta decisión mí objetivo es morir luchando por las injusticias del sistema ,que siempre esta manipulado por los intereses de los más fuertes".

Cal recordar que el pres va ser condemnat a gairebé 19 anys arran de l'acció d'autodefensa del motí de Quatre Camins de 2004. En aquest sentit, José Antunez és part declarant en el judici contra 13 carcellers condemnats per tortura després del motí de Quatre Camins de 2004, que es celebrarà aquest maig a Barcelona.

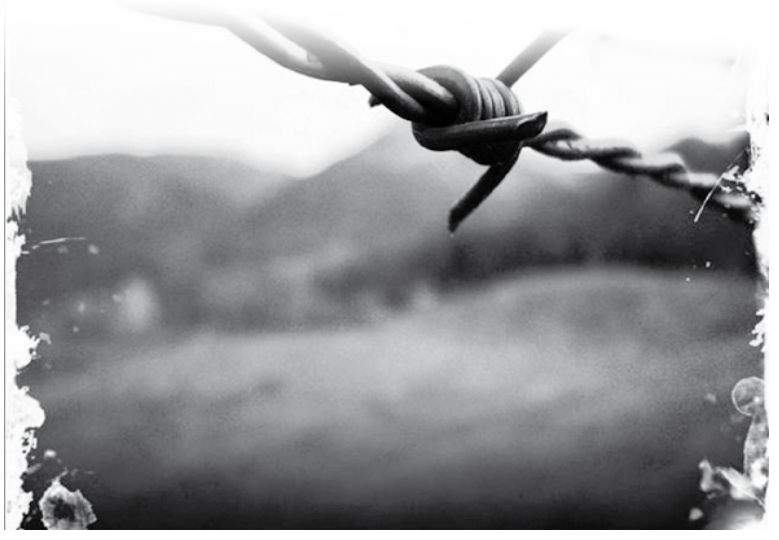

Iberpotash als tribunals

Saladíssima

Sallent, gener de 2013

SSembla que últimament a Iberpotash, l'empresa filial del grup multinacional israelita ICL, no li estan sortint les coses tal i com voldria. Anem a veure el què està passant...I és que Iberpotash ha posat en marxa l'ambiciós Pla Phoenix que inclou, per una banda mesures inversores associades a la millora dels processos extractius i productius de potassa (entre les que destaquen la construcció d'una rampa extractiva a la mina de Súria i el tancament de la mina de Sallent). Per altra banda, aquest pla també inclou la construcció d'una o varies plantes de producció de clorur sòdic (sal) que ens les presenten com a mesura restauradora de l'impacte ambiental fruit de "l'emmagatzematge" de seixanta dos milions de tones de residus salins en forma de gegantines muntanyes de sal a Sallent i a Súria.

El 18 d'octubre del 2012 Iberpotash comença les obres de la famosa rampa d'extracció de 4,5 km a les mines de Súria. Tres mesos més tard, el 7 de gener del 2013 la Generalitat fa pública una resolució que ordena aturar les obres de la rampa i obre un expedient a l'empresa per infracció urbanística. En l'expedient s'acusa a Iberpotash d'haver començat les obres de la rampa sense tenir tots els documents pel permís. Iberpotash presenta al·legacions assegurant tenir tots els permisos i afirma conèixer que hi ha hagut canvis en la normativa, i que és per aquest motiu que no pot aconseguir els permisos. Des del Departament de Territori i Sostenibilitat ràpidament es desmenteix que hi hagin hagut canvis en la normativa.
La història continua quan l'Ajuntament de Sallent suspèn la tramitació del Pla Especial per a l'ampliació del runam del Cogulló per mancances fonamentals a la documentació presentada per Iberpotash i per incompliments de les condicions que va establir el POUM.

A més a més, resulta que l'advocat del grup Terraqui (el mateix que va interposar les denúncies davant del

Departament de Territori i Sostenabilitat) representant d'un grup empresarial contrari al projecte Phoenix d'Iberpotash, ha interposat una denúncia a l'Ajuntament de Súria per permetre els treballs sense llicència prèvia. Més concretament s'interposa una denúncia directament a l'actual alcalde de Súria per prevaricació en les obres de l'empresa Iberpotash. Se l'acusa d'haver permès l'inici de les obres de la rampa d'accés a l'interior de la mina abans de tenir el PEU aprovat i d'haver ignorat una denúncia a l'Ajuntament per aquest motiu.

I finalment, també és interessant saber que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) ha ordenat a la Generalitat que requereixi a l'empresa Iberpotash un pla de restauració mediambiental que permeti reparar l'impacte de l'explotació minera a Súria i a Sallent.

Un altre accident laboral mortal a la mina de Súria en menys d'un any

23 de gener del 2013, un altre mort a les instal·lacions d'Iberpotash a Súria en menys d'un any. Aquesta vegada un treballador de 50 anys veí de Súria, s'ha quedat atrapat entre una vagoneta i una paret. Treballava per l'empresa subcontractada per Iberpotash, CTC Externalización, S.L, que s'encarrega de dur a terme la càrrega dels vagons que traginen la potassa fins al port de Barcelona.

En menys d'un any hi ha hagut dos accidents mortals a les instal·lacions de la mina d'Iberpotash a Súria. L'últim va ser el 12 de maig del 2012 quan un treballador que realitzava tasques de manteniment dels ascensors de les instal·lacions de la mina es va precipitar pel forat d'aquests, des d'una altura de 80 metres. En aquest cas, treballava per l'empresa IMSA (especialitzada en el manteniment dels ascensors) també subcontractada per Iberpotash.

Qui treballa al Berguedà?

Pep i tu

Berga, febrer de 2013

Al Berguedà hi viuen 41.202 persones, 16.845 de les quals a Berga. Es tracta d'una població força envellida i el seu creixement tan natural com migratori està estancat des del 2007. Una de les particularitats més destacables és l'elevat número de jubilats i pensionistes que en general hi viuen: sumen un 30'2 % del total de la població de la comarca. És la comarca amb més persones que viuen d'ajudes de l'estat de tot Catalunya. També destaquem pel número d'aturats, som de les comarques capdavanteres en aquest trist rànquing amb 3.589 persones (pràcticament un 9 % del total de la població comarcal), d'aquests 1.689 viuen a Berga i un miler cobren alguna prestació. Pel que fa a la taxa d'atur tenim l'agreujant que al Berguedà creix a més velocitat que a la resta de Catalunya. De fet més de la meitat (54%) de la població de la comarca no treballa; són aturats, pensionistes o menors de 16 anys.

Dels que treballen, menys de la meitat de la població activa ocupada treballa al sector secundari (indústria i construcció), la resta ho fa al sector serveis. Al sector primari (agricultura, ramaderia, etc.) és menys que testimonial. Del sector serveis, destaquen unes 2.200 persones aproximadament que treballen a l'administració pública (Estat Espanyol, Generalitat de Catalunya i administració local).

El nombre de persones que viuen directament de l'estat (jubilats, pensionistes, aturats amb prestació i treballadors de les administracions públiques) és elevadíssim, i sumen aproximadament un 43 % de la població. Si en aquests hi sumem les persones que no tenen edat per treballar i els aturats que no cobren prestació ens dóna prop del 60 % de la població.

Per tant només el 40 % de les persones que viuen a la comarca treballen a l'empresa privada (3.611 autònoms o 7.061 assalariats). D'aquests, com hem assenyalat, la major part ho fa al sector serveis i en gran mesura a l'administració pública.

A més, hauríem de tenir en compte que molta de la gent que viu a la comarca i que té feina, no treballa al Berguedà sinó al Bages, al Barcelonès, als Vallesos, etc. Aquest fenòmen és força freqüent i, tot i no tenir dades exactes, fa baixar encara més el tant per cent de gent de la comarca que hi treballa. En conclusió: la majoria de la gent del Berguedà no treballa o ho fa fora de la comarca. Dels que treballen la majoria ho fan al sector seveis i una part important d'aquests a l'administració pública i, finalment, l'economia productiva és residual. Per sort existeix l'economia submergida.

Alguns comentaris i alternatives

Amb aquesta situació de precarietat i dependència de les administracions no és d'estranyar que la capacitat de lluita social sigui molt i molt baixa. Tenint la única esperança en la joventut, en els que encara no tenen 16 anys.

Un demòcrata d'esquerres podria dir que, tant per tant, si total ja malvivim de l'estat una opció més justa i poc més cara per l'estat seria una renda bàsica. Altres més liberals insistirien en ajudar a que s'instal·lin empreses, que només vol dir ajudar als rics a fer-se més rics.

Jo considero que davant d'aquesta difícil situació cal apostar per l'autogestió. I això per on passa? Doncs pel treball cooperatiu i al marge de l'estat (en negre vaja). Teixir xarxes d'intercanvi, esquivar els impostos, les lleis i els intermediaris. Si la cosa creix i cal legalitzar-se es legalitza, però no d'entrada. L'economia informal és la única que funciona. La resta és només enriquir explotadors locals i les arques de les administracions, una condemna al fracàs vaja.

Fonts:
Idescat, base de dades Hermes de la Diputació de Barcelona (estimació a partir del padró i la Enquesta de Població Activa), Banc de dades d'ocupació pública i Dades Obertes de la Generalitat de Catalunya, Instituto Nacional de Estadistica.

La major part de les dades són del 2012, també hi ha del 2011 (població menor que no té edat de treballar) i del 2009 (jubilats i pensionistes).

Ferran Civil, el cacic de l'Alt Berguedà

Barrikada

Berga, febrer de 2013

Cada cop és més difícil llegir la premsa burgesa sense posar-se de mala llet. La realitat en aquest país s'ha convertit en un despropòsit en tota regla. Que si els papers del Bárcenas, que si el Crespo, que si el cas Pallerols, que si l'operació Mercuri amb el pesat del Bustos, que si el Millet, les maletes del fill dels Pujol, les ITV…, si es que aquí no se salva ningú!

La política s'ha convertit en un circ mediàtic que faria gràcia si nosaltres no fóssim els eterns perjudicats. I la seva fatxenderia a més no té límits. No només els hem d'aguantar sinó que tot i saber que no els creurem pretenen fer veure que res no passa i que tots, absolutament tots, són honestos. Ni tan sols es molesten en pensar operacions de maquillatge com la dimissió d'algun d'ells.

Però que els poders ens menteixen, ens manipulen i utilitzen el seu càrrec per enriquir-se o per aconseguir beneficis personals ja ho sabíem i en el fons no ens acaba de sorprendre. El que sí sorprèn i encara fa més ràbia és la inacabable paciència que estem demostrant tots plegats.

Civil, alcalde de Cercs des de fa 22 anys

I és que si parlem d'imputats, de corrupció, de cacics, de polítics que porten mitja vida manant aquí a la comarca del Berguedà tampoc ens quedem pas curts. Només cal mirar cap a Cercs on des de fa 22 anys tenen el mateix alcalde, actualment imputat per tres delictes i que l'acaben d'ascendir a vicepresident primer de la Diputació de Barcelona en plena cimera contra la corrupció. Pasen y vean!

Civil, el polític

Ferran civil ha estat sempre un home a qui li ha agradat manar. Militant d'Unió Democràtica, aferrat al poder del consistori de Cercs des de 1991. Conseller comarcal del Berguedà des del 1991 al 1999, diputat provincial a la Diputació des del 1999, president del Consorci de Formació i Iniciatives del Berguedà des del 1998, president del Consorci Ruta Minera del Berguedà i des del 2001 també del museu de les mines de Cercs. Abans de ser vicepresident primer va ser-ne el segon, l'únic que ha canviat ha estat la seva àrea de responsabilitat: abans era responsable de l'Àrea de Coneixement i Noves Tecnologies, ara ho és de l'Àrea de Desenvolupament Econòmic i Ocupació.

A banda de tot això, Ferran Civil és el metge de Cercs, on hi viuen poc més de 1.300 persones. Cosa que no es pot passar per alt.

Per tot plegat el què li queda a final de mes no és gens menyspreable. Mentre els polítics ens retallen sous, drets i ens demanen esforços, ells cobren sous gens austers. Segons publicava *Ràdio Berga* a finals de 2011 el sou d'un vicepresident de la diputació de Barcelona era de gairebé 7.000 euros mensuals bruts amb 14 pagues anuals. Tot i que els diputats no poden cobrar més d'un sou públic, encara que en tinguin més d'un, si que poden cobrar les dietes dels diferents llocs de responsabilitat que ocupen. En aquest cas les de l'alcaldia i les de la diputació. En això cal sumar-li el sou que Civil rep per exercir de metge a Cercs.

Últimament, la seva aparició als diaris ha estat lligada als nombrosos casos de corrupció pels quals ha estat imputat

Últimament però, la seva aparició als diaris ha estat lligada als nombrosos casos de corrupció pels quals ha estat imputat. Ara que està tan de moda en l'àmbit estatal i en l'àmbit català, el Berguedà no podia quedar-se enrere. Civil està imputat en tres causes.

L'Estany Clar

A finals de l'any passat Civil va declarar com a imputat per autoritzar unes obres destinades a convertir la masia de La Mussolera en una allotjament rural. La fiscalia li atribueix un delicte continuat contra l'ordenació del territori, penat amb fins a quatre anys de presó i deu d'inhabilitació.

Ferran Civil a la dreta acompanyat del Conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

El propietari de la Mussolera, masia on està situat el restaurant l'Estany Clar, va demanar el 2004 una llicència d'obres per adaptar la masia al «desenvolupament d'activitats relacionades amb el turisme rural». Tant l'arquitecte com el secretari municipal van informar a favor del projecte tot i que la finca es troba en sòl no urbanitzable per ser d'especial protecció per risc geològic segons la querella presentada el passat mes de maig pel fiscal de delictes urbanístics de Barcelona, Antoni Pelegrin. El propietari va acabar construïnt dues cases noves al costat de la vella, en una zona catalogada com a no urbanitzable. Tot això amb el silenci còmplice de l'alcalde.

El Carrilet

Un altre cas pel qual Civil està imputat el va impulsar la fiscalia de delictes econòmics arrel de la denúncia d'un veí. El fiscal a la vegada va interposar una denúncia davant el jutjat de guàrdia de Berga pel delicte de prevaricació.

Civil, com hem vist, és president del Consorci de la Ruta Minera del Berguedà. El 2007 el consorci va comprar amb diners públics les accions de Carrilet Vall de Camprodon SL, l'empresa que gestionava un tren turístic compost per un tractor i dos vagons. L'alcalde de Cercs va passar a ser administrador únic de l'empresa el 17 d'abril. El mateix dia, el capital social de la companyia es va reduir de 21.038 euros a 3.006 euros. Enlloc de comprar el tren directament, l'alcalde va adquirir l'empresa i com a administrador va vendre el tren al consorci per 180.000 euros, una quantitat molt per sobre del valor social de l'empresa que s'havia reduït a 3.006 euros. Segons la denúncia de la fiscalia, Civil es va convertir en «venedor-comprador» i va reduir el capital social «sense raó aparent», ja que després de la compra l'empresa va quedar totalment inoperativa.

Investigaciones Micologicas de Catalunya S.L.

Però el cas que està en fase més avançada és el que fa referència a l'empresa d'un vell conegut d'*El Pèsol Negre*. Es tracta de Pedro Acebillo Marín, exdirector de l'INEM de la província de Barcelona que va ser denunciat al *Pèsol Negre* número 12 publicat l'any 2002.

En aquell cas es denunciava l'explotació als aprenents i el frau que cometia Acebillo en utilitzar mà d'obra quasi gratuïta, amb l'excusa dels cursos de formació, per construir-se el seu hotel.

Acebillo, entre d'altres coses, ara es dedica al cultiu de bolets al capdavant de l'empresa Investigaciones Micologicas de Catalunya S.L. situada al municipi de Cercs.

Segons *El País.* Acebillo, també imputat, va exposar les intencions d'ampliar les seves instal·lacions i l'alcalde li va manifestar que per part de l'ajuntament no trobaria cap impediment. I fou així com Civil va autoritzar la construcció de tres naus industrials, de 300 metres quadrats cada una en un terreny no urbanitzable i que l'Ajuntament de Cercs havia catalogat el 2006 com d'interès natural, paisatgístic i forestal. *Regio7* informava el 8 de març de 2010 en un article en el que no estalviava elogis a l'empresa: «De fet, les instal·lacions ja estan construïdes i a punt per instal·lar-hi la maquinària, però no és podran posar en marxa fins que no es desencallin uns tràmits de qualificació urbanística per poder obtenir els permisos d'activitat».

Segueix a la pàgina següent >>>>

Vols col·laborar amb nosaltres?

Envians els teus textos a:

pesolnegre@berguedàllibertari.org

Per acabar-ho d'adobar Acebillo va rebre 300.000 euros del fons miner de subvenció pel projecte, que a hores d'ara resta aturat arran de les investigacions de la fiscalia.

Jindal

Ja a *El Pèsol Negre* número 48 publicat a mitjans de 2010 es feia ressò del contracte firmat entre el consistori de Cercs i la multinacional India Jindal, que tenia la intenció d'instal·lar-se a Cercs. El 2 de setembre del 2008 l'Ajuntament de Cercs va notificar a Jindal Aceros Inoxidables la cessió dels terrenys a cinquanta anys. El contracte però, es va firmar a Nova Dheli, on van viatjar, pagats per la multinacional, l'alcalde de Cercs, la seva dona i diversos càrrecs públics entre els que figuren, el llavors director general d'Administració Local de la Generalitat de Catalunya, Carles Bassaganya i el portaveu adjunt de CIU al Parlament, Josep Maria Pelegrí. Finalment tot va quedar en no res.

El consistori de Cercs va fer servir 1,8 milions d'euros per urbanitzar el sòl del polígon de la Consolació, on s'havia d'instal·lar Jindal, i que ara esta completament buit

Per més inri el consistori de Cercs va fer servir 1,8 milions d'euros provinents d'ajudes del ministeri d'Indústria, dels fons Miner i Feder per urbanitzar el sòl del polígon de la Consolació, on s'havia d'instal·lar Jindal, i que ara està completament buit. Despesa que segons el contracte havia d'anar a càrrec de l'empresa. Parts d'aquests treballs, segons informava *Regio7* el passat 14 de febrer, haurien estat realitzats per l'empresa de la regidora d'Urbanisme de l'Ajuntament de Cercs, Annabel Rodríguez, dedicada a les prospeccions.

Per tot plegat l'Oficina antifrau de Catalunya va engegar una investigació per desxifrar si hi havia indicis de delicte.

Pedro Acevillo d'exdirector de l'INEM a empresari dels Bolets

Menció especial mereix Pedro Miguel Acebillo perquè deixa rastre per allà on passa. L'exdirector de l'INEM de la província de Barcelona ja va ser denunciat per aquesta publicació el 2002. En aquella ocasió denunciàvem el tracte que dispensava Acebillo cap als aprenents i el frau cap a l'administració pùblica. A través del consorci Cel Obert que tenia una escola taller al Jou (Guardiola de Berguedà). Acebillo utilitzava els aprenents, que en teoria havien d'aprendre un ofici i cobraven 420 euros mensuals que pagava la Generalitat de Catalunya, per construir-se el seu hotelet. En realitat els aprenents, acabaven treballant per Expectatives Milena S.L. de la que Acebillo n'ha estat sempre apoderat i el seu fill Gairó Acebillo Begué el principal responsable. Un cop acabat Gairó Acebillo és el gerent de l'hotel El jou, hotel de luxe de l'alt Berguedà.

Però Expectatives del Silencio ha estat també últimament implicada en un delicte d'ordenació del territori que afecta directament a l'arquitecta de Cercs, Carme Cases. Segons publicava *El Triangle* el mes d'abril passat la fiscalia de Barcelona estava fent diligències contra ella a qui acusa d'un presumpte delicte continuat entorn l'ordenació del territori. Els fets es refereixen a l'actuació de Cases en relació amb la tramitació de les llicències urbanístiques per les obres efectuades en una casa coneguda com Capdevila Nou, al nucli de Sant Corneli en el qual allò que inicialment havia de ser una simple rehabilitació va acabar convertint-se en un augment de volum edificat, marcat al projecte aprovat. Es dóna el cas que el promotor de les obres és l'empresa del fill de Pedro Acebillo i el gerent del Jou i de fet el domicili social d'Expectatives del Milenio es troba precisament a la casa Capdevila Nou.

Ferran Civil en nom del Consorci d'Inicitaives Cercs-Berguedà i Enric Montanyà en representació de la Cambra de Comerç de Barcelona.

Seguint amb el pare d'aquest, ha tingut vinculacions amb almenys dotze societats, la majoria d'elles encara actives, diverses relacionades amb la creació de cursos de formació en línia per aturats. És el cas per exemple d'Innovacion y desarrollo aplicado SL (IDEAP) y del grup Ineditos Viables SL.

Segons el registre mercantil Grupo ineditos viables SL, constituïda el 1994, es dedica a la planificació, assessorament i desenvolupament de sistemes d'organització d'empreses i sistemes pedagògics dirigits al mercat de treball. IDEAP per altra banda estaria en la mateixa sintonia ja que també segons el registre mercantil tindria com a objectiu la promoció, suport i participació en activitats econòmiques i socials que generin ocupació, autoocupació i millora de l'ocupació.

Resulta com a mínim sospitós que un exdirector de l'INEM de la província de Barcelona passi de treballar a l'administració pública a l'empresa privada però segueixi treballant indirectament per l'INEM. Doncs Acebillo acabarà treballant a través de Grupo Inéditos Viables per a Indra Systems, empresa adjudicatària d'un concurs de L'INEM.

Acebillo apareix a diverses webs com a responsable d'estafar a través dels cursos de formació en línia que dissenyen les seves empreses

Per acabar-ho d'adobar Acebillo apareix a diverses webs com a responsable d'estafar a través dels cursos de formació en línia que dissenyen les seves empreses. En concret a la xarxa es poden trobar diversos vídeos on es mostra com un «fals alumne» duu a terme un curs en línia de la CEOE de 125 hores de formació en tan sols 40 minuts i finalment rep el Diploma firmat per la CEOE amb el seu segell. Qui ha dissenyat el curs és una empresa d'Acebillo. Tant la CEOE com l'empresa rebran la subvenció estatal per un curs de 120 hores dut a terme en 40 minuts.

Tornant a la nostra comarca avui en dia Acebillo està imputat per l'afer de l'ampliació de les instal·lacions de la seva empresa de bolets de Cercs juntament amb Ferran Civil, el secretari municipal de Cercs i Carme Cases, l'arquitecta. A Acebillo se li demanen dos anys de presó i tres d'inhabilitació.

Com a bon empresari del Berguedà Acebillo també va participar del projecte d'hotel Berga Park, deixant el seu càrrec de conseller el març de l'any passat.

Ferran Civil als premis Ateneus 2011 com a vicipresident segon de la Diputació de Barcelona.

La rentable Ordenança de Civisme

Incívica

Manresa, gener de 2013

En temps de crisi, l'Ajuntament de Manresa per una banda retalla i per l'altra recapta com fa anys que no ho havia fet per mitjà de les multes i sancions

La Policial Municipal ha posat una multa de 600 euros a un noi per agafar aigua de la font al Parc Bruc de Manresa. El cas ha sortit al mitjans aquests dies i és del tot contradictori, ja que el jove agafava aigua perquè no en tenia a casa i la necessitava per dutxar-se. En aquest sentit, la pregunta que sorgeix i s'ha escoltat al carrer aquestes setmanes és: "Com una persona que no pot pagar-se l'aigua corrent de casa, podrà saldar una multa de 600 euros?". A banda de l'aigua que havia tret de la font, el jove també va ser multat per portar un gos deslligat.

L'ordenança privatitza i mercantilitza més els recursos i espais públics, alhora que condemna cínicament la pobresa

I és que des de l'aplicació de la nova ordenança, a l'estiu de 2012, són moltes les multes que s'han aplicat amb la normativa. En aquestes darreres setmanes es parlava de la imposició de multes "massives" de fins a 290 euros, a mode de "redada" als parcs, on es sancionava a tota persona que tenia el seu gos deslligat. Unes multes que com ja s'ha exposat en altres exemplars del *Pèsol Negre*, són totalment arbitràries a potestat i criteri de l'efectiu policial municipal de torn. Entre altres coses, l'ordenança privatitza i mercantilitza més els recursos i els espais públics, alhora que condemna cínicament la pobresa, obligant-la a recòrre impossibles vies judicials per l'impagament de multes econòmiques.

Reflexions antirepressives

XX

Manresa, gener de 2013

"Ser gobernado es ser observado, inspeccionado, espiado, dirigido, sometido a la ley, regulado, escriturado, adoctrinado, sermoneado, verificado, estimado, clasificado segun tamaño, censurado y ordenado por seres que no poseen los títulos, el conocimento ni las virtudes apropiadas para ello."

Cita de P. J. Proudhon

Aquesta cita està extreta d'un text escrit el segle XIX per P.J.Proudhon, és un fragment de l'obra "Ser governat significa ser". Tot i la seva antiguitat, veiem la vigència conceptual que encara té en l'actualitat, on l'estat desenvolupa un control "total" sobre les nostres vides en tots els àmbits i també sobre el medi en el què vivim.

La lògica imposada des del poder és la de la dominació, una dominació que sovint s'aconsegueix a través de la domesticació. Un símil del que el poder fa amb nosaltres és el que nosaltres fem amb els nostres animals de companyia: l'ensinistrament perquè es comportin com nosaltres volem, i això ho aconseguim premiant-los o castigant-los en funció de la valoració que fem de la seva conducta i segons el què esperem d'ells. Amb aquest sistema de premi/càstig el que aconsegueixen (o pretenen) és que ens tornem persones dòcils, submises, complaents i obedients amb les directrius i normes establertes, i això és el que els mitjans d'informació no paren de repetir.

En el moment en que decidim reapropiar-nos de les nostres vides, actuant i pensant per nosaltres mateixes, estem generant una ruptura contra aquesta lògica i ordre establert i imposat. Arribat a aquest punt de transgressió, aquesta actitud o voluntat suposa una amenaça per a l'estat, i aquest destinarà una part important del seu potencial i força a controlar i reprimir aquests focus o grups d'inadaptats o incontrolats. En la mesura en que la nostra lluita contra l'estat és més forta, contundent i eficaç, l'estat es bolcarà cap a nosaltres amb una repressió molt més contundent i mediàtica, utilitzant totes les eines que tenen a les seves mans, ja sigui a través de muntatges, empresonaments per un tub, controls "aleatoris", repressió a les manis, desallotjaments, infiltrats,...

La repressió estatal i institucional es focalitza en tot allò que està fora o al marge del seu ordre establert, i qui la viu amb més duresa i crueltat són les classes més desafavorides i les que lluiten per subvertir aquest status quo.

Com a lluitadores, rebels, inquietes, insubmises,... que som, sempre estarem en el punt de mira de la repressió, ja que l'objectiu principal de la repressió és debilitar-nos, frenar el creixement, aïllar-nos, crear alarma social, treure'ns les ganes i la il·lusió per destruir i generar, dividir i confrontar postures internes, desgastar-nos amb les campanyes antirepressives (campanyes públiques i actes per treure pasta), crear paràlisis i paranoies, por, inseguretats i fantasmes.

Com a grups polititzats i més o menys organitzats, és important dedicar-li el temps necessari a les qüestions relacionades amb la repressió i les conseqüències que aquesta ens genera. El fet de poder tenir espais de reflexió i debat amb els teus companys/es sobre com vius i afrontes o afrontaries una detenció, i amb quin posicionament polític ho faries, el tenir una caixa de resistència per fer front a les despeses que la repressió pugui generar, el fet de debatre i definir estratègies i objectius dels grups de suport, etc. són petites coses que està bé tenir-les pensades i parlades prèviament a qualsevol situació repressiva. És important coneixe'ns entre nosaltres, compartir visions i punts de vista per saber cadascuna com viu o com afrontaria una situació repressiva. Si aquests debats s'han donat prèviament, quan les coses es torcen és més fàcil plantejar i afrontar la situació, ja que parteixes d'una base que et permet moure les fitxes més ràpidament, i valorar la resposta que es vol donar i com es vol afrontar tan a nivell individual (de la persona que ha patit directament la repressió) com a nivell col·lectiu.

Un dels pilars amb els què es sustenta el control social o la repressió és a través de la cultura de la por o el fracàs. La por la tenim ben present i inculcada, i això provoca que moltes vegades siguem nosaltres mateixes les que reprimim els nostres propis actes pel fet de no estar disposades a assumir les conseqüències que aquests poden generar.

Tot i la infinitat d'eines i mitjans que utilitzen els mossos d'esquadra en matèria antirepressiva i de control, aquests no són capaços de controlar-nos els 365 dies de l'any les 24 hores del dia, sempre hi ha escletxes o aspectes que se'ls escapen de les mans. Els mitjans que tenen són els que són, i més o menys ja els coneixem: patrulles ciutadanes, furgones antidisturbis, unitats mòbils antidisturbis, policies secretes i una brigada d'informació. Els elements que la policia controla amb més facilitat són IPS d'internet i els correus electrònics, els mòbils (tan en les relacions i el què dius que fas –"dissabte concentració" -, com la localització que aquest dóna a l'hora d'emetre la senyal de cobertura, que també els serveix de micro per escoltar les converses si tens el telèfon a prop), les empremtes, l'ADN o la biometria del cos. No és tan freqüent però tampoc impossible el fet de posar micròfons a cotxes, cases, locals i centres socials,... o GPS a cotxes o motos. Els seguiments de policies de paisà també és un altre aspecte que cal tenir en compte (ni mai es donarà, ni sempre ens seguiran, però ho poden fer quan vulguin).

No són poques les eines i mecanismes de control que utilitzen, però també hem de tenir clar que hi ha molta "pose". La sensació que intenten transmetre és la de control total, com passa amb el panòptic a les presons, quan un vigilant situat a la torre central pot veure a tots els presos sense que aquests sàpiguen quan són observats o quan no, i on ells mai poden saber quan els observen i quan no. Així doncs, algú intenta aparentar i transmetre "la pasma" de forma preventiva o forma de control sobre les nostres vides.

Un altre tema que cal tenir en compte és el fet de ser capaces d'analitzar quines són les condicions i ritmes que a nivell polític i de forma col·lectiva desenvolupem, però no només del moviment cap endins sinó també cap enfora. Hem de ser capaces i honestes amb nosaltres mateixes per saber triar amb una mica de criteri i d'estratègia quina és la forma més eficaç d'atac.

Tenint clares quines són les nostres eines i armes, hi haurà moments en que estem més controlades o emocionalment més insegures i "cap endins", i potser el que ens tocarà es pararnos i pensar,... i en els moments en què ens sentim fortes, amb les coses clares i segures de nosaltres mateixes ho voldrem tot. Se li ha de donar la importància que té, ni mes ni menys, perquè sinó el que passa, i de fet ja ha passat, és que ens tirem pedres a la nostra teulada o a la del veí, i no a qui ens explota i humilia.

És important conèixer les eines, els mecanismes, les estratègies i el poder que té i exerceix l'estat a l'hora de controlar les nostres vides, ja que com més coneixements tinguem sobre com l'estat articula aquest poder més elements tindrem per moure fitxa, aconseguir els nostres objectius i reafirmar-nos en les nostres idees i pràctiques. No és fàcil, però no ens podem permetre el luxe de posa'ls-hi fàcil. Per confrontar, hem d'intercanviar i compartir amb les nostres afines i crear xarxes tan de solidaritat, com de suport, o de complicitat,... per tal d'anar-nos fent dia a dia més fortes. La por no ens pot aturar, la repressió no ens pot tallar les ales. La repressió no ve perquè sí, i la seguretat amb una mateixa i amb les pròpies conviccions és algo que no et ve donat, sinó que s'ha de construir i batallar en el nostre dia a dia, tan a nivell individual (cadascuna amb ella mateixa) com a nivell col·lectiu.

Deixeu que els nens s'apropin a mi

Pep i tu

Berga, febrer de 2013

El cos de Mossos d'Esquadra és la policia d'europa amb més denúncies per tortures i abusos d'autoritat. És escandalós. Fa poc van indultar uns torturadors d'aquest tipus. Recordem que l'indult és una arbitrarietat que se salta la seva "meravellosa" democràcia. Bé, res de nou. En aquest país la policia sempre ha estat especialment repulsiva.

A Berga hem patit abusos sistemàtics per part dels mossos d'esquadra des de la seva arribada. Recordem com a exemple l'assassinat d'un toxicòman a Cercs, les pallises del 2004 a un munt de joves o la negació d'auxili mentre assassinaven al company Isanta al 2005. Just després d'aquest darrer fet, els mossos a Berga van fer canvis estructurals. Van frenar lleugerament els abusos més grans mentre dedicaven grans esforços i recursos a netejar la seva imatge: visites als instituts (és repugnant que el cos directiu d'una institució educativa deixi entrar policies, i armats, al centre), entrevistes als mitjans de comunicació, creació d'un càrrec d'atenció al ciutadà en mans d'un berguedà, etc. Aquesta neteja d'imatge passa també per fer paradetes a la vía pública, com el passat 9 de febrer, a fi i efecte que la canalla pugi a la moto o es faci una foto com si fossin un mosso més. Fastigós. Mentre uns netejen la imatge del cos, els altres apallissen detinguts, noies de l'est, suiciden immigrants, arrenquen ulls o detenen arbitrariament gent que protesta pel que sigui.

L'oblit és un dels mals dels éssers humans. Nosaltres estem aquí per recordar el que feu i per tant el que sou. Ni oblit ni perdó!

31 de desembre: Marxa contra les presons

POP
Barcelona, 31 de desembre de 2012

Des de fa 17 anys s'organitzen manifestacions l'últim dia de l'any a les portes de les presons de Barcelona per expressar el rebuig a les presons i al sistema penitenciari en general.

És 31 de desembre. Decidits a participar de la Marxa en contra de les presons, ens preparem per anar-hi. Anem en família, així que, degut a que tindrem una gran visibilitat no ens cal uniformar-nos de negre.

L'arribada és contundent. Wad Ras. Les 12 del migdia. Davant una escola. I a la vorera tot un seguit de mossos d'esquadra custodiant-la, sense deixar-nos trepitjar-la, ja que hi ha moltes furgonetes ocupant la vorera. Davant l'escola un grup de gent. Una taula amb esmorzar i un equip de música per poder-nos fer sentir. Sobretot pensant en les persones de dins la presó.

Mentre esmorzem, els agents es preparen. Braga amunt, posant-se el casc que fa por, amb un curiós toc de color, un gomet verd. Sona un petard i comencem a caminar i a cridar. Entre d'altres frases sonen les ja clàssiques "a baix els murs de les presons", "los ricos nunca entran, los pobres nunca salen" o "no hi som totes, falten les preses".

El cordó policial d'uns 40 agents ben armats ens va seguint en fila índia amb una disciplina militar mentre fem les corresponents voltes a la presó. La presència de moltes persones amb una pistola a dos metres de tu, dels teus amics i companys, de la teva parella, dels teus fills petits. Fa pensar en moltes coses; que si volguessin podrien acabar amb el que estimes en un sol instant, que podrien ser un gran perill per tothom, si explica als seus fills que cobra bé per fer mal a la gent, etc.

Quan parem davant les cel·les pugem el to dels crits. I de cop esclatem en crits d'alegria i emoció quan una presa treu una tela entre els barrots, algunes preses piquen a les reixes per poder-se fer sentir. Criden, demanant llibertat i justícia, i agraint-nos el fet d'estar allà.

Al sentir els crits de les preses se't posen tots els pèls de punta i se't fa un nus a l'estómac. Aquelles persones, allà tancades, privades de llibertat, de dignitat, de l'escalfor de la família o de les amistats, privades d'humanitat, de tots els pocs drets fonamentals reconeguts. Només per ser pobres o estrangeres, només per incomplir unes lleis immorals i injustes, canviants segons els criteris dels polítics de torn.

Les coses que diuen, encara que puguin semblar banals, et toquen la fibra: "No nos dejan hablar", crida una. Una altra reclama que entri a la presó l'Urdangarin. Una altra que: "los pobres nunca salen, los polis nunca entran". I encara una altra dona crida: "Gracias!!!".

És curiós com és la condició humana. Vivim, o alguns viuen, de l'esclavitud i el patiment dels altres. I d'altres, mentre passegen i criden, s'emocionen sentit les quatre paraules que criden unes persones que no coneixen i no veuen. Ni veuran.

La jornada però no va acabar aquí. Després d'un comunicat molt apassionant, el dia va continuar amb un dinar a l'Ateneu Flor de Maig, una altra manifestació a les 17h de la tarda al CIE de la Zona Franca i una altra a les 20h a la Model. I és que són molts els espais de tortura que tenim ben a prop de casa, on el dret a la llibertat no és l'única cosa que et treuen.

Estem en contra de totes les presons, tan per homes, com per dones, menors, estrangers, malalts o animals.

31 de desembre Marxa en contra les presons; una forma d'estimar, de tocar de peus a terra, d'acabar un any, o començar-lo d'una forma més conscient. Una jornada combativa i emotiva.

Situació crítica a la presó de Brieva

Xispilla
Manresa, febrer de 2013

Els últims dies del passat mes de desembre, al "módulo rojo" de la presó de Brieva (Ávila), hi va haver una baralla entre dues preses. Els carcellers van entrar, van començar a picar a una d'elles i a arrossegar-la pel terra tirant-la dels cabells. Davant d'això, la resta de companyes del mòdul van començar a protestar i a mostrar ajuda i solidaritat amb la noia agredida, donant-se, entre els carcellers, l'alarma de motí. Després d'això, van ser portades a urgències degut als cops que havien rebut. A totes (7 dones) les van traslladar al "módulo amarillo-aislamiento", mòdul on es troba la Noelia (presa en lluita abusada i agredida pels carcellers el mes d'octubre de 2012). Una vegada traslladades a aquest mòdul van tornar a protestar i a no callar davant les agressions viscudes, donant-se una nova alarma de motí.

Posteriorment, ja entrat el mes de gener, les notícies són que les dones participants del motí van ser dispersades a altres presons de la resta de l'Estat.

Situació de Noelia, presa en lluita a Brieva

Noelia Cotelo Riveiro porta patint assetjaments, abusos, maltractes, tortures i una infinitat de sinònims més sobre els tractes inhumans dins la presó, que a dia d'avui no han acabat .

Durant el mes de gener la Noelia ha estat en vaga de fam i en perill de patir un coma hipoglucèmic a causa de la baixada de sucre. En aquest estat, Noelia va rebre una pallissa dels carcellers, la qual li va deixar diverses marques al seu cos. Els grups de suport i familiars van tèmer per la seva vida. Per tot això, Noelia va tenir que deixar la vaga de fam el passat 2 de febrer.

En les últimes setmanes han seguit amb l'obsessió de fer-li la vida impossible. Després del motí de finals de desembre, li han reduït les hores de pati (de tenir-ne 3 al dia, a 1 hora, inclús mitja en alguna ocasió). A més, el carceller que la va agredir sexualment va presentar una contradenúncia per la Noelia, dient que havia estat ella l'agressora; i ara és la Noelia la qui pateix les conseqüències, amb 28 dies d'aïllament. La situació cada cop és més surrealista.

Per tot això, la Noelia no està disposada a contribuir amb el seu silenci i quedar-se immòbil.

Les exigències de Noelia són:

- Que cessin tots els maltractaments, les tortures, els tractes degradants, les pallisses i insults en totes les presons
- Prou complicitat dels metges i metgesses, així com dels jutges
- Que no es repeteixi mai més un episodi de violència masclista, cap vexació i cap atac sexual més.
- Que no hi hagi carcellers homes en els mòduls i presons de dones
- Que les famílies estiguin unides, que cap llei o pena les pugui separar. No a la dispersió de les persones preses, cada una a la seva terra. No als constants canvis de presó.
- Que totes les persones preses siguin tractades amb dignitat, que se'ls subministri el seu tractament, que siguin ateses pel personal mèdic necessari. Que la sanitat arribi a totes elles. Cap mort més a les presons. Prou negligències mèdiques.
- Que no se'ns menteixi més: reinsertar no és humiliar, les persones no necessitem que ens reinsertin a cap lloc, necessitem respecte. L'odi i la violència només genera més odi i violència.
- Que la transparència, tan citada, arribi a les Institucions Penitenciàries i a tot allò relacionat amb elles. No més impunitat, no més assassinats estatals encoberts.
- Que finalitzi tota aquesta farsa. Que la pobresa no es castigui amb la presó, que la presó no visqui de les persones pobres. Que finalitzi el sistema mercantilista. Som persones, no monedes.

La Noelia no és la única, hi ha moltes més Noelias. La següent pot ser qualsevol de nosaltres. No podem seguir mirant cap a una altra banda. Exigim que la Noelia torni a Galicia i que acabi la dispersió per totes les persones preses. Exigim un tracte digne i humà per la Noelia i totes les persones preses. Exigim que s'investigui l'intent de violació comès a la presó de Brieva denunciat com abús sexual, lesió i tortura. Exigim que els organismes encarregats de vigilar que es respectin els drets humans per les persones preses actuïn. Exigim que la Noelia surti de la presó de Brieva immediatament.

La Noelia continua endavant, i la seva lluita persisteix per molt que intentin el contrari.

La Noelia no està sola!
Solidaritat preses en lluita!

* Informació extreta de la web: http://carceligualtortura.blogspot.com

Sobre la construcció d'una represa a l'Ixcán guatemaltec

Xalalá
Guatemala, gener de 2013

Que no em parlin de violència. N'estic fart. Cada cop que escolto a algú enarborar el discurs del poder entorn a la temàtica de la violència només se'm passa per l'estomac la sincera reacció d'escopir-los a la cara. Els obligaria a agafar un avió i transportar-los directament a algun dels milers de llocs on aquesta paraula encara no ha estat pervertida.

Un d'aquests indrets podria ser Guatemala. I no parlo de deixar-los als segregacionistes i turístics destins del Tikal, ni del llac d'Atitlán, ni tan sols a les ribes del riu Semuc Champei on es pot arribar a intuir la dura realitat de centenars de famílies econòmicament empobrides.

Se'm passa pel cap la perversa idea de deixar-los a les comunitats de la zona nord del país, per exemple, a la zona d'Ixcán, on actualment volen construir la segona represa més gran de Guatemala.

M'encantaria veure què passaria. Primer de tot, si sobreviurien. Les comunitats estan en lluita i no deixen entrar ningú que no hi vagi recomanat. Diuen les males llengües que la selva ha engolit a alguns dels treballadors de l'estat que han intentat fer incursions a la zona per a dur a terme les primeres prospeccions geològiques per a poder desenvolupar tan execrable projecte.

Després i en cas que no fóssim devorats pels tigres, els assentaria en una cadira perquè rebessin la lliçó més important de la seva vida: els faria escoltar una per una les tragèdies perpètues de les habitants de la zona, sembrada de massacres durant la dècada dels 80.

El principal problema amb el què em trobaria per a dur a terme el particular, alliçonador i potser lloable "tour" turístic, seria que a la zona de l'Ixcán encara parlen els silencis. Les ferides no estan tancades, la guerra segueix sent un tabú i treure el tema resulta complicat.

Però per sort o per desgràcia, no em fa falta recórrer a la imaginació per a saber les barbaritats que podrien explicar els humils camperols guatemalencs. Simplement m'hauria de servir dels records d'un viatge que vaig emprendre ara fa uns anys, en terres colombianes. Les latituds són diferents, els detalls potser canviarien, però les protagonistes serien les mateixes. Per un cantó, i en el paper de botxins; els exèrcits, que no són altra cosa que el braç armat de les democràcies occidentals. Per l'altra, en el paper dexterminats; els camperols.

D'en César, se m'ha quedat la veu. És un lluitador social que va sobreviure a una matança a la Gavarra en la que moriren 44 persones. Els seus relats aparegueren durant una bona època en els meus somnis. De l'Hugo, el rostre que posava quan m'explicava que tots els seus companys de lluita havien estat assassinats a comptagotes a la zona d'Arauca. D'una senyora, ni tan sols me'n recordo del seu nom. Però si se me n'han quedat tatuats els seus ulls llagrimosos a l'explicar-me la mort del seu marit primer, després del seu germà i per últim del seu fill. D'una nena, em ve a la memòria l' absència de la seva mà... durant la fugida d'una incursió paramilitar, se la trencà en una caiguda i no pogué arribar a temps en un hospital per a salvar-la perquè estaven totalment assetjats.

Podria seguir una bona estona desfogant-me terapèuticament, descrivint inclús amb detalls totes aquestes aberracions. Però estic fart del sadisme i no m'agrada recrear-me en les misèries dels altres. Però per desgracia, les estadístiques semblen no ser suficients perquè la gent prengui consciència.

És per això que no tolero que els privilegiats, aquells que mai han hagut de viure la violència d'una forma més explícita, em parlin de la violència. I és per la mateixa raó que fantasiejo amb la idea de segrestar-los i enviar-los a països recòndits per tal que coneguin la violència verdadera, perquè els caigui la cara de vergonya al recordar cada cop que han condemnat els vidres trencats, les accions directes, els enfrontaments amb el poder...

Plou sobre mullat pels eternament desplaçats

La ràbia en aquesta ocasió ha superat el meu caràcter racional. Volia escriure sobre les lluites contra una represa a Guatemala i he acabat vomitant el què em passava pel cap, en un article que sembla que s'escrigui sol. Anem doncs al gra.

La voluntat per part del govern guatemalenc de construir una represa a la zona de l'Ixcán ve de llarg. Ja als inicis dels anys 70's intentaren impulsar un projecte que degut als estralls del conflicte armat no oferia les garanties suficients perquè la poguessin construir amb seguretat. Una prova fefaent fou que quan a inicis dels anys 80 entraren els primers treballadors a dur a terme les obres exploratòries, foren expulsats per la guerrilla, que dugué a terme múltiples sabotatges. Tal i com he afirmat anteriorment, la zona fou de les més afectades pel conflicte armat. Les estadístiques elaborades per la Comissió per a l'Esclariment Històric diuen que entre 1979 i 1988, es cometeren a la zona d'Ixcán prop de 102 massacres que produïren vora 2.500 víctimes mortals. Al voltant del 96% de la població s 'hagué de desplaçar.

Ara la guerra diuen que s'ha acabat. El revestiment democràtic impedeix optar per les massacres, cosa que no vol dir que no es produeixin, per exemple, desplaçaments forçosos o assassinats selectius. Les declaracions del que fou un dels seu principals impulsors, l'ex-diputat Maynor López, de la Gran Alianza Nacional (GANA), no deixen lloc a dubtes de la consideració de l'estat vers als habitants de la zona: "Allí donde se construiria la represa es una zona de selva virgen, habitada únicamente por animales salvajes... esperamos que cuando se inicien los trabajos de ingeniería, no resulte por allí una ONG, en defensa de los animales".

El projecte de construcció de la represa de l'Ixcán (coneguda com a represa de Xalalá) afectaria directa o indirectament a 56 comunitats. Vora 2.300 persones haurien d'abandonar la seva llar perquè quedaria inundada. Impactaria fortament sobre els medis de producció de 8.000 agricultors Maya-Quechís.

Les comunitats de la zona d'Ixcán es començaren a formar a inicis del segle XIX a partir de la Reforma Liberal de 1871 i de la conseqüent pèrdua de terres per part de les comunitats indígenes, que es veieren forçades a poblar les zones selvàtiques. Durant la Segona Guerra Mundial, el govern guatemalenc confisca les finques alemanyes d' Alta Verapaz, cosa que originà una segona onada migratòria de jornalers. Els 80 foren les polítiques de terra arrasada les què obligaren altra cop a la població camperola a abandonar les seves terres. Quan ara semblava que podrien viure amb una pau relativa, han de fer front al projecte de la represa. Plou sobre mullat pels eternament desplaçats.

Diverses organitzacions, alerten sobre l'escalada de la militarització de la zona. Altre cop els homes de verd, no defensen a les persones, sinó els interessos econòmics. Encara no se sap quines empreses multinacionals són les què estan interessades en tirar endavant el projecte, a l'espera dels resultats geològics que no acaben d'arribar mai gracies a la resistència de la població. El què si se sap, és que l'empresa espanyola Unión Fenosa, amb una àmplia participació en accions a l' Empresa de Distribución de Energía Eléctrica , seria molt possiblement l'encarregada de distribuir l'energia cap al país veí de Mèxic com a part del conegut com a "Pla Puebla-Panamà".

El luxe de la ignorància

L'absurd de l'actual sistema econòmic és el què produeix injustícies com aquestes. Estem acostumades a viure en un luxe que emmascara ignorància. Una ignorància premeditada perquè no sabem (o no volem saber) les àmplies repercussions que té el nostre model de vida sobre altres persones, les altres espècies, sobre la natura. Obrim l'aixeta i la deixem oberta sense saber la sort que tenim de gaudir de l'aigua.

A l'Ixcán guatemalenc, una zona rodejada d'aigua, les comunitats sempre han valorat aquesta font de vida per què saben que sense ella no podrien viure. Saben el veritable valor que té la terra per què és l'única cosa que els hi permet sobreviure. Saben la importància dels boscos selvàtics, que els hi donen calor i aliment. Però moltes no saben què és l'electricitat... i ara els hi volen construir una represa per generar energia elèctrica.

El discurs del desenvolupament diu que precisament per això és necessari construir la represa. Perquè la població es beneficiï directament de la producció energètica. Per sort han contactat amb altres indrets on les represes ja s'han construït. Ja saben de la represa de Chajul, on algunes comunitats limítrofes no tenen encara avui energia elèctrica malgrat tenir una producció estimada anual de 486 GWh.

L'estat intenta comprar-los tot oferint escoles, hospitals... realitzen xerrades informatives on penosament ofereixen dinars gratuïts per omplir els recintes tot aprofitant-se de l'extrema pobresa. Però aquest cop ho tenen difícil. El 90% de la població de l'Ixcán s'oposà a la construcció de la represa mitjançant un referèndum.

La millor forma d'oposar-nos a la construcció d'aquesta i totes les altres aberracions, de demostrar una solidaritat verdadera, no passa per l'assistencialisme. Passaria, molt possiblement per denunciar i atacar aquelles empreses que als nostres països s'enriqueixen i fan escopir sang, perquè altres visquem millor.

El concepte de Poder popular en l'anarquisme

Ali Bei

Manresa, gener de 2013

D'uns anys ençà s'està reivindicant el "poder popular" en diferents moviments anarquistes llatinoamericans. Es tracta de grups generalment vinculats a la corrent comunista llibertària (anomenats "plataformistes" o "especifistes") presents en nombrosos països del món i, curiosament, absents en l'anarquisme ibèric tradicional.

Es tracta d'un concepte "importat" del marxisme llatinoamericà dels anys 60 i 70 del segle XX. En aquella època, el marxisme en les seves diverses facetes (Guevarista, Trotskista, Leninista o fins i tot el socialisme d'Allende) parlava de la construcció d'una base social tendint al socialisme. En aquesta construcció del socialisme es parlava de poder popular. La Federació Anarquista Uruguaia (FAU) i alguns grups llibertaris argentins van acceptar el terme i el van anar integrant en la seva forma de fer política.

Com que la FAU va aconseguir sobreviure a la dictadura uruguaia (1973-1985), als 80 va ser pràcticament l'únic grup anarquista del continent Americà. [1] Als anys 90 l'anarquisme va ressorgir en diferents països llatinoamericans. Durant aquells anys la FAU ja tenia un cert bagatge social i polític, motiu pel qual no li costà massa influir en la formació política dels grups anarquistes que es van crear a diferents països.

Als últims anys va ser quan aquest desenvolupament es va accelerar, generant grans organitzacions llibertàries com la Federació Comunista Llibertària (Santiago de Chile), el Front d'Estudiants Llibertaris (Xile i Argentina), la Coordinadora Anarquista Brasileña o la Federació Anarquista Revolucionària de Veneçuela. Aquests grups i molts altres (al Perú, a Colòmbia, a Mèxic, a Bolívia, etc.) van adoptar la posició de la FAU sobre l'anomenat Poder Popular. [2]

Concepte

El Poder Popular consisteix en un "empoderament" col·lectiu. Empoderament és una paraula anglesa que vindria a significar: l*a presa de consciència d'un poder que tot individu té*. És un poder basat en la lluita i en la dignitat. Una comunitat "s'empodera" quan, com a resultat d'una lluita determinada, aconsegueix una conscienciació. Aquesta conscienciació genera una expectativa de nova lluita (ja que es creu que també serà possible la victòria). Quan s'uneixen diferents lluites amb les seves victòries o l'exemple d'altres, en un sol moviment (o comunitat en moviment) podem parlar d'una comunitat que ha generat poder popular.

El poder popular fa que el "poble sigui fort". El concepte de "poble fort" també està present en el comunisme llibertari llatinoamericà i, sovint, ha estat adoptat pels moviments d'alliberament nacional tan a Amèrica Llatina (pels grups guerrillers) com, per exemple, a Euskal Herria (per sectors de l'MLNV). Es tracta del fet que un poble empoderat es converteix en un poble, una comunitat, difícil de doblegar pels poders estatals o capitalistes. Un poble amb poder popular és un poble respectat. S'ha arribat a una altra etapa de la lluita social, doncs ja tenim a la vista la futura societat socialista.

El poble pot empoderar-se mitjançant les lluites socials, però també per la seva construcció d'alternatives que sorgeixin des del mateix poble. En aquest cas, els diferents processos d'autogestió a petita escala contribueixen a la idea que una autogestió a gran escala és possible (és a dir, la socialització dels mitjans de producció: el socialisme) creant una autèntica "societat paral·lela" dins de la societat que ens rodeja. Quan es combina una polititzaciò general en la societat amb una sèrie de victòries que hagin animat a la gent a intentar anar a més, amb uns quants projectes autogestionaris que mostrin el camí, llavors aquest poder col·lectiu serà verdaderament revolucionari.

El Poder Popular consisteix en un "empoderament" col·lectiu

Alhora cal dir que es tracta d'un procés acumulatiu. És a dir, que cada victòria estarà contribuint a assolir l'objectiu final. Cada lluita es converteix en una acumulació d'experiència, de formació política, de debats, de campanyes, que resultaran en benefici de l'objectiu. Amb les lluites s'anirà veient clar quines forces polítiques contribueixen a empoderar el poble i quines l'entorpeixen i el desvien de les seves metes.

Exemples ibèrics

Per tal de comprendre una mica millor els conceptes de construcció del poder popular, posaré un exemple que no se sol associar a aquests termes.

La Revolució Asturiana de 1934 va ser un procés d'acumulació de forces del proletariat asturià. Va ser un procés d'anys, en el que, mitjançant les vagues, els boicots, les expropiacions... els miners i els obrers autòctons (i forans que treballaven a Astúries) van anar prenent consciència gradualment fins a arribar a l'any 1934 en el que totes les contradiccions de classe van donar lloc a la vaga general revolucionària d'Octubre.

Els proletaris asturians havien passat un any sencer en un agut conflicte de classe en el que es van viure nombrosos enfrontaments armats, vagues parcials i petites insurreccions a escala local, que van generar un ambient de resistència generalitzat. Es podria dir que la gent li havia perdut el respecte a l'autoritat, que la desafiava obertament de forma diària i que, quan en tenien l'ocasió, imposaven el poder de classe obrera, com en la vaga de Xixón (setembre de 1934), o es saltaven les prohibicions governamentals contra el diari *Avance* (un diari socialista asturià que afavoria la idea de la revolució social) o fent motins a les presons que acabaven amb presos armats i grans fugues. Tot això enmig d'un procés d'armament generalitzat de la classe obrera (es deia que només aquell any, els obrers asturians van comprar unes 10.000 pistoles amb el seu salari; sense comptar els nombrosos robatoris d'armes en armeries o expropiacions de dinamita a les mines). El procés que va portar a la Revolució Asturiana és un potent exemple de com un poble sencer va construir un poder popular.

El procés que va portar a la Revolució Asturiana és un potent exemple de com un poble sencer va construir un poder popular

El que potser ens costa més de comprendre és que a Astúries aquest poder popular estava recolzat pels diferents actors polítics de l'esquerra (anarquistes, cenetistes, socialistes, comunistes i marxistes d'esquerres) cadascú a la seva manera, però tots sumant. És per aquest motiu ressenyable, que unes 30.000 persones d'entre una població obrera que rondava els 120.000 hi van participar, cosa que indica la magnitud del moviment. [3]

Un altre exemple una mica més proper en el temps seria el de Marinaleda a Andalusia. A Marinaleda una sèrie de lluites per la terra als anys 70 i 80 van aconseguir un nivell de conscienciació i polititzaciò important que els va dotar d'un poder popular que cap partit de l'oposició ha pogut erosionar des de llavors. Marinaleda es diferencia d'altres pobles governats per IU o per l'Esquerra Abertzale per tenir un govern format i recolzat des de les pròpies lluites socials i no des de la política tradicional. Malgrat això el fet de dependre d'una alcaldia que porta més de 20 anys en les mateixes mans és una feblesa i una amenaça cap aquest poder popular.

El paper dels anarquistes

Tradicionalment hi ha hagut el debat en el sí del moviment llibertari sobre com enfocar el procés que portarà a la revolució social (o al comunisme llibertari). Per una banda trobem qui defensa un moviment llibertari fort, nombrós i ben format que "dirigeixi" al poble a la revolució i que convoqui insurreccions i vagues fins a aconseguir-ho. Per altra banda també hi ha moltes anarquistes que defensen un poble organitzat (intentant que sigui de forma llibertària) sent conscients que la comunitat, pel fet de ser nombrosa ha de ser forçosament plural, i per aquest motiu cercant contribuir al conjunt amb els mètodes propis dels anarquistes, però dins d'aquest poble en lluita. Per aquest sector comunista llibertari el paper d'una organització anarquista seria el d'aglutinar a diferents militants que participen en els moviments socials per tal de dotar-los d'una coordinació i d'una coherència política pròpia pels seus objectius.

A l'anarquisme ibèric, però, ha predominat sempre l'anarcosindicalisme com a forma organitzativa de la militància llibertària. Les organitzacions sindicals han sigut sempre vistes com l'eix vertebrador de l'anarquisme sencer, sent la resta d'organitzacions llibertàries un ajut de (i moltes vegades supeditades a) les organitzacions sindicals de masses.

L'exemple anterior de Marinaleda s'assembla d'alguna manera a altres comunitats en lluita llatinoamericanes a on es pot respirar aquest poder popular (comunitats zapatistes, indígenes, del MST al Brasil, a Oaxaca, a algunes comunes veneçolanes, poblacions xilenes, etc.). Quan s'està a una d'aquestes comunitats es té la impressió d'ésser en un lloc totalment diferent regit per altres normes. No vol dir que siguin comunitats anarquistes, sinó que són llocs on el poble mana. Tot i que alguna comunitat d'aquestes s'assembli a la societat proposada per l'anarquisme, el moviment llibertari encara no ha aconseguit influir prou en els moviments populars com per crear comunitats de lluita inspirades en el comunisme llibertari. És precisament ara quan l'anarquisme està tornant a la partida per un món nou.

---

[1].-http://www.anarkismo.net/newswire.php?story_id=3701

[2].- Els grups d'aquest tipus s'estan coordinant a la xarxa www.anarkismo.net

[3].- Veure el llibre *La Revolución Sin Jefes*, Muturreko Buruzatioak.

Arran de les recents notícies de les possibles concessions d'explotació de gas pissarra amb la tècnica de la fractura hidràulica al nord del Bages (el projecte La Pedrera a la zona de Cardona i el projecte Fontanelles, que ocupa la zona entre Sallent i Súria), així com el sud i a l'oest del Berguedà, hem volgut saber més coses sobre aquesta tècnica d'extracció de gas, que és molt diferent de l'extracció de bosses de gas convencional. Aquesta tècnica, anomenada fractura hidràulica o fracking, que s'utilitza en les explotacions de gas pissarra o gas no convencional, arrossega molts possibles danys col·laterals que paguen els territoris que acullen les explotacions amb la degradació d'aqüífers, d'ecosistemes, contaminació de sòls i aigües, enverinament de l'aire... Les empreses, multinacionals, polítics amb interessos en la indústria privada... tots ja es freguen les mans pensant amb el tall del pastís que s'emportaran, a canvi d'hipotecar la salut i els recursos naturals de grans territoris per molts anys. Nosaltres, davant d'aquesta amenaça, hem volgut saber què hi ha darrere de tot això.

Fractura Hidràulica Horitzontal (FRACKING)

La fractura hidràulica horitzontal, consisteix en fer una perforació vertical que travessa capes de roques i aqüífers, fins a prop de la capa de pissarra on es troba el gas. Un cop trobada la veta de pissarra a aquesta perforació se li col·loca un tub d'acer amb un recobriment de ciment, que "hauria de" servir per evitar fugues, que puguin contaminar els aqüífers o el subsòl degut al vessament dels productes químics utilitzats en el procés.

Després de la perforació vertical comença una segona part en la que la perforació es fa horitzontalment. Inicialment es fa una perforació per arribar fins a la veta de pissarra. Un cop arribat al punt junt de la veta, es provoquen explosions controlades per a provocar fissures en la roca.

El següent pas, és injectar un fluid compost d'un 99% d'aigua barrejada amb sorra i l' 1% restant de substàncies químiques (fins a 500 de diferents) a altíssima pressió. La formula del fluid que s'utilitza és secreta, mai se n'ha publicat la formula completa, tot i que se'n coneix part dels productes usats. Cap de les empreses que ha demanat permisos a l'estat, ha fet pública la composició de químics que s'injecten. Alguns dels químics de la solució, són perjudicials per l'entorn i per la nostra salut (bromurs, clorurs, estronci, bari). N'hi ha alguns de cancerigens (radó, benzè, òxid d'etilè, derivats del petroli...) i mutagènics (benzè i òxid d'etilè). Aquest és el procés anomenat Fracking.

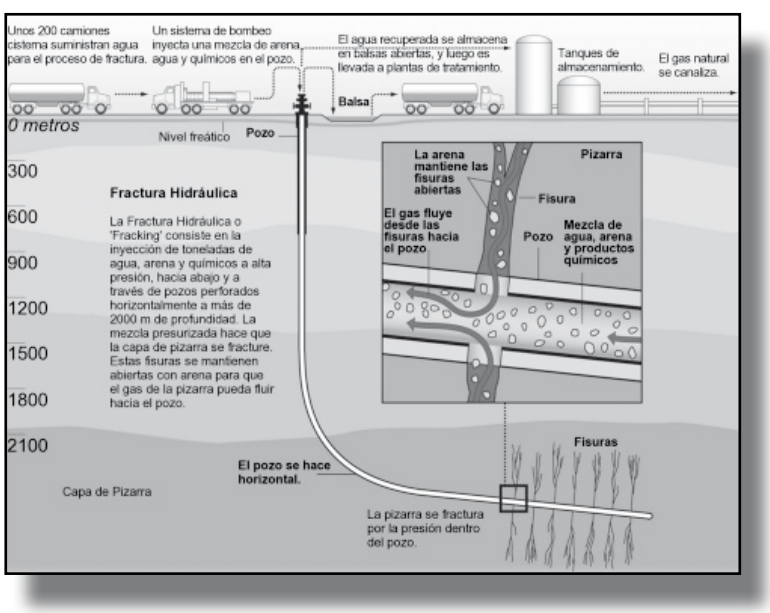

Aquesta aigua corre per les fractures ocasionades pels explosius a molta velocitat i pressió, trencant la roca i alliberant el gas que hi ha atrapat en ella. El gas, junt amb un percentatge del fluid, que sol ser entre un 5 i un 80% de l'injectat inicialment, tornen cap a la superfície degut a la diferència de pressions. La resta del fluid es queda sota terra. És durant aquest reflux, que la solució injectada arrossega cap a la superfície altres substàncies que es troben a la roca com: metalls pesants (mercuri i arsènic...) i partícules radioactives (radó, radi o urani). Després, aquesta solució líquida, és tractada per separar el gas de les substàncies no desitjades.
Les perforacions verticals poden arribar fins a 4000 metres de profunditat i les horitzontals solen ser d'entre 1 i 1,5 kilòmetres, però poden arribar a 3 km.

Què és el gas pissarra?

El gas natural és una barreja de gasos orgànics que fa segles que s'extreu per fer servir com a combustible i que des de la industrialització s'extreu de manera massiva. El Gas està compost bàsicament de metà i en menor proporció de CO2, sulfur d'hidrogen, radó radioactiu, età, propà, butà i altres gasos. Normalment es troba concentrat en bosses contingudes per roques poroses (menys denses i més esponjoses) de tipus calcari, que normalment es troba rodejat al mateix temps de roques impermeables.

El gas es troba a grans pressions i sol estar a uns pocs centenars de metres de profunditat. Per extreure'l fa falta perforar verticalment fins a trobar la bossa i un cop trencada la capa de roca que el conté, el gas surt sol cap a la superfície per la diferència de pressions. Aquest mètode, anomenat convencional, n'ha permès una extracció relativament fàcil i rentable. En els últims anys, degut a diversos factors: al context econòmic que ha fet disparar el preu dels hidrocarburs, al fet que les vies de fàcil extracció es van esgotant i que el desenvolupament de la tecnologia ho ha permès, s'han anat desenvolupant nous mètodes per explotar jaciments d'altres tipus. Un d'aquests nous mètodes és la perforació horitzontal i dirigida, i fractura hidràulica horitzontal (Fracking) que requereix un gran desplegament tecnològic, té una elevada dificultat tècnica i té una baixa rentabilitat.

El gas que pretenen extreure de les nostres contrades l'anomenen gas de pissarra o gas d'esquists ("shale gas" en anglès) perquè es troba atrapat a l'interior de capes de pissarra o altres roques de les mateixes característiques. Aquestes roques són poc poroses, quasi impermeables, i és aquesta qualitat que li permet tenir atrapat el gas. La pissarra és una roca sedimentària. Aquest tipus de roques van formar-se per l'acumulació de sediments (fangs i sorres) sota l'aigua que després, degut a la compressió i altres fenòmens, van transformar-se en roca.
El gas el trobem en petites bosses o bombolles a vegades microscòpiques, atrapat a l'interior de la roca. Això fa que hi hagi petites acumulacions de gas que no estan connectades entre si.
El fet que el gas estigui tant repartit, i que els estrats d'aquest tipus de roca solen estar a molta profunditat, entre 400 i 5000 metres, fa que siguin necessàries perforacions horitzontals de gran longitud per obtenir quantitats significatives de gas.

Procès i infraestructura

Durant el procés, el tub que porta l'aigua i el gas amunt i avall pateix fortíssims canvis de pressió, i això provoca que es trenqui el revestiment de ciment que protegeix el tub d'acer des del que es fa la injecció.

Cada una de les plataformes de perforació sol ocupar entre 1 hectàrea i mitja i 2, que serveixen per emmagatzemar tot el fluid necessari per injectar, els fangs residuals de reflux i tot l'equip de perforació. Se solen cavar varis pous en cada plataforma, amb uns metres de separació, perquè així es pot explotar més superfície de veta de pissarra utilitzant les mateixes infraestructures.

El procés de perforació es porta a terme durant les 24 h del dia durant varis mesos i a mesura que avança la perforació es van instal·lant tubs d'acer i els corresponents revestiments de ciment.

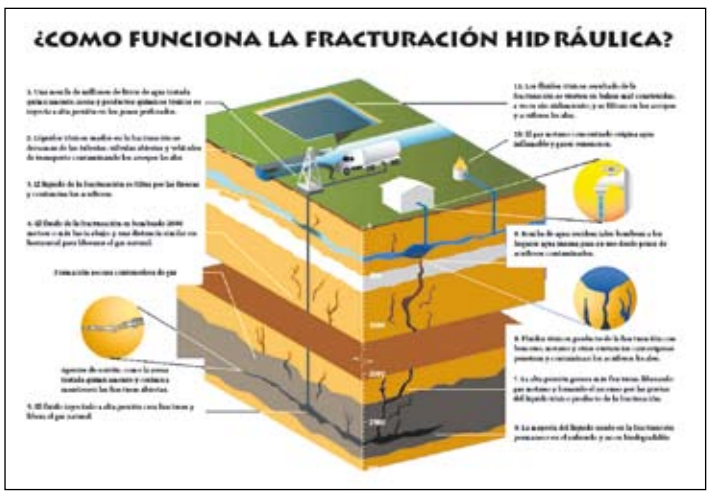

Per què fracking?

La fractura horitzontal fa temps que es coneix, però tal i com la practiquen avui en dia, només fa 15 anys que es fa servir. Aquesta pràctica s'ha utilitzat sobretot als Estats Units on s'ha viabilitzat econòmicament degut a 3 motius:

-Als avenços tècnics de la ruptura hidràulica a l'adjuntar-li productes químics a l'aigua.
-A l'augment de la demanda mundial i del preu dels hidrocarburs, així com la baixada de producció dels pous normals.
-Perquè des del 2005 estan eximits de respectar les lleis de seguretat d'aigua potable.

Des de llavors i en tan sols 5 anys s'han obert més de 15.000 pous als EEUU, cada cop menys rentables i cada cop amb més problemes per a la salut humana i l'entorn. A Nova York, per exemple, van paralitzar l'explotació perquè es van veure afectades àrees protegides pel subministrament d'aigua potable de la ciutat.

Impactes

L'única experiència que es té del fracking fins el moment la trobem als Estats Units, és per això que per explicar els impactes d'aquesta tècnica farem referència a casos ocorreguts allà. Les fonts són principalment l'Informe sol·licitat pel Parlament Europeu i l'Informe del Tyndall Centre (Universitat de Manchester).

Gran consum d'aigua

Per fracturar cada pou es necessita una mitjana d'unes 9.000 a 29.000 tones d'aigua (una tona d'aigua és el que cap en els típics dipòsits enreixats d'un metre cúbic). Una plataforma de 6 pous, per exemple, necessita entre 54.000 i 174.000 milions de litres d'aigua en una sola fractura. Per fer-nos-en una idea 19 mililons de litres d'aigua és el què consumeixen anualment mil ciutadans europeus. Aquestes grans quantitats d'aigua han d'estar emmagatzemades prop del pou, ja que l'operació de fractura de cada pou dura entre 2 i 5 dies i els cal tenir l'aigua disponible. L'aigua es sol transportar en camió o s'extreu en captació directa de rius o pantans propers.

Gestió de l'aigua residual

Els fluïds de retorn del fracking contenen les substàncies químiques utilitzades en la fractura. A més conté metalls pesats i substàncies radioactives com el radó, el radi o l'urani que retornen a la superfície. Amb aquestes aigües contaminades el que se sol fer als EEUU és injectar-la al subsòl altre cop i en el cas que no sigui possible les passen a plantes "depuradores" de la zona que no solen estar preparades per aquests tipus de contaminacions. A l'estat espanyol, encara ningú s'ha manifestat a l'hora de dir com pensen gestionar els residus.

Sorolls i impactes visuals

Una plataforma de sis pous requereix entre 8 i 12 mesos de perforació contínua, nit i dia, així com entre 4.300 i 6.600 viatges de camions per a la seva construcció. La mitja és d'entre 1 i 3 plataformes per km2. Amb aquestes dades és evident que als pobles i veïnats propers a les zones d'extracció se'ls acabarà la "tranquil·litat" per anys.

Impactes sobre el paisatge

La creació d'una plataforma amb espai per a 6 o 8 pous, bases d'emmagatzematge de líquids residuals i fangs, tancs i cisternes per guardar l'aigua i els diferents productes químics, equips de perforació, camions, etc. Així com la construcció de pistes perquè hi arribin els camions i gasoductes per portar el gas als magatzems de distribució, suposa haver d'arrasar una superfície d'aproximadament una hectàrea, amb el conseqüent moviment de terres, destrucció de la flora i tot el què d'això se'n deriva.

Productes químics

Degut a l'opacitat amb la qual s'han mogut les empreses fins al moment, els informes del parlament europeu parlen de 260 substàncies químiques, però investigacions fetes per altres associacions dels EEUU n'han arribat a identificar més de 360 amb efectes nocius per la salut. Això és degut al fet mai cap empresa ha publicat una llista completa de tots els productes que han fet servir.

En cada plataforma s'injecta una quantitat de 2.000 tones de productes químics tòxics sota terra. A més gran part d'aquests productes tòxics són volàtils. Per tant un cop injectats a gran profunditat, tendeixen a evaporar-se i a pujar per falles naturals o espais entre roques contaminant tota la capa de terra perforada.

Entre elles hi ha substàncies que provoquen càncers, substàncies tòxiques per la pell, els ulls, el sistema digestiu, el respiratori, el nerviós,... Així com s'han pogut constatar casos de migranyes continuades, nàusees i al·lèrgies severes en part de la població pròxima a les zones de les perforacions.

Encara que no ha estat provat en casos de fracking, se sap també que alguns dels productes químics que s'hi utilitzen poden provocar problemes de ronyons, cardíacs, de l'aparell reproductor i al desenvolupament del fetus a mig i a llarg plaç.

El radó 222 és un dels gasos que s'extreu juntament amb el gas que fem servir com a hidrocarbur. El radó és un dels materials que està presents en la roca, que després de la perforació surt en forma de gas i que en la seva forma química més tòxica, té una vida de 5 o 6 dies. Aquest és conegut per ser la segona causa declarada de càncer de pulmó. Alguns experts han alertat que aquest gas no es crema juntament amb el metà, i en el cas de ser emmagatzemat i distribuït a les cases juntament amb aquest, totes les persones que cremessin gas a casa seva estarien exposades a respirar-lo. Altres casos en els que la població pot estar exposada a aquests materials són en els casos de fugues de gas, casos que ja s'han donat.

Contaminació d'aigües subterrànies

Varis estudis han demostrat que les contaminacions de gas metà a vivendes properes a pous tenen el seu orígen a les explotacions de gas de pissarra. El cas més greu va ser el de l'explosió d'una casa per contaminació de metà a les canonades i als subterranis a l'Estat de Ohio al 2008.

Gran part de l'aigua injectada amb els centenars de productes químics pot quedar-se dins del subsòl podent arribar a contaminar aqüífers.
Les perforacions poden suposar la desviació i la contaminació de corrents i reserves d'aigües subterrànies alterant així les fonts de la zona.

Contaminació de la terra i aigües superficials

S'han donat casos de contaminació provocats per diverses causes: ruptura de conductes o juntes per l'evacuació d'aigües residuals a les basses, accidents de camions cisterna plens de productes químics, desbordament de basses residuals (amb químics, metalls pesats i elements radioactius) a conseqüència de fortes pluges, tempestes o inundacions. En alguns llocs dels Estats Units les filtracions han arribat fins als rius.

Petits terratrèmols

Una altra de les conseqüències de l'extracció de gas no convencional és la generació de petits sismes. Al maig del 2011 a la ciutat de Blackpool, al nord-oest d'Anglaterra, es van produir dos petits terratrèmols que van trasbalsar la població. L'empresa que s'encarregava de l'extracció es va veure obligada a parar l'explotació. Quan van sortir els resultats de les investigacions van demostrar que l'epicentre dels dos terratrèmols es trobava a les proximitats dels llocs de perforació de l'empresa.

A l'Estat d'Oklahoma entre el 1972 i el 2008 tenien una mitjana de 2 a 6 terratrèmols l'any. El 2010 i després de l'obertura de centenars de pous, s'hi van registrar 1.047 terratrèmols. L'estat d'Oklahoma és un dels estats on més pous d'aquest tipus hi ha, quasi bé tots oberts el 2010.

A l'Estat d'Arkansas al llarg de mig any van tenir més de 700 terratrèmols pel mateix motiu.

Contaminació de l'aire

Durant el procés d'extracció es produeixen inevitablement fugues de gas natural, que és 20 vegades més potent que el diòxid de carboni com a gas d'efecte hivernacle. La indústria gasística parla del gas de pissarra com un combustible net, tot i que s'ha demostrat que aquest té un impacte superior al del petroli o al del carbó en termes de gasos d'efecte hivernacle. Un dels casos més estudiats sobre l'impacte del gas pissarra a la qualitat de l'aire és el de Ford Worth, una ciutat de 750.00 habitants pertanyents a la regió metropolitana de Dallas. L'extracció del gas generava més pol·lució que tots els cotxes, camions i avions de tota la regió.

Zones afectades de Catalunya

Segons la web del Ministeri d'Energia i Indústria, són 6 els permisos demanats per diverses companyies per a fer prospeccions per a la recerca de gas a Catalunya. De moment un d'aquests permisos ja ha estat concedit, i alguns estudis ja han començat. Aquests afecten el Ripollès, la Garrotxa i Osona. En el cas del permís demanat pel projecte d'explotació anomenada "Ripoll",els terminis exigits a l'empresa "Teredo Oil" són els següents: Durant els tres primers anys de vigència del permís l'empresa estarà obligada a fer treballs propis de cartografia, estudis geològics, campanyes de mostreig i prospeccions gravimètriques i de magnetometria que permeten determinar quins materials i a quines profunditats aproximades troben.

Després dels tres anys de recollida de dades, es determina on es poden fer els sondejos profunds i a partir del cinquè i sisè any és quan es porten a la pràctica. Això és a grans traços el què la Generalitat ha exigit a l'empresa a part del compliment de les vàries normatives establertes. Quantes de nosaltres hem sentit a parlar abans del fracking? qui ens ha explicat detalladament en què consisteix i quines en són les conseqüències? S'ha implicat o informat a la gent que viu a les zones afectades per prendre decisions?

La Generalitat demana una fiança de 5.818.688 euros a l'empresa que gestiona el projecte "Ripoll"

Hi ha silencis que parlen sols, que no són un descuit. En aquest cas el silenci de les institucions i de les empreses és totalment intencionat, perquè saben perfectament amb què juguen i en saben les conseqüències. Una altra dada que parla sola, és que la Generalitat demana una fiança de 5.818.688 euros a l'empresa que gestiona el projecte "Ripoll" per a possibles danys ambientals a l'hora d'efectuar les seves perforacions prospectives.

Això dóna per suposat que hi poden haver danys al medi i que poden ser importants. Ens preguntem si realment els danys que això pot provocar són reparables amb una quantitat econòmica? n'hi poden haver d'irreversibles? I si aquesta és la fiança per poder realitzar les prospeccions, de quines xifres parlarem quan comencin les extraccions de veritat?

Ja hi ha precedents en que ha ocorregut que la contaminació ha arribat als rius i per tant a les depuradores que no sabem si estan preparades per tractar productes químics que ni tan sols se sap ben bé quins són. Un exemple és el cas del País Basc. En el cas d' Araba, en el projecte d'extracció de gas hi ha implicada una empresa pública junt amb empreses privades americanes. El govern socialista veu en l'explotació, la possibilitat d'extreure gas per Euskadi pels pròxims 60 anys. Almenys això és el que deien als mitjans de comunicació. El què no deien, és que la zona d'on es pretén extreure el gas, està situada sobre els aqüífers que abasteixen pràcticament tota la població d'Araba amb els riscos de contaminació que això implica. Aquesta zona és pròxima a la central nuclear de Garonya, per la qual un o varis terratrèmols podrien arribar a suposar una veritable amenaça.
I l'aigua? D'on sortiran els milers de litres d'aigua que els hi fan falta? Els trauran dels rius? Dels pantans? Al Bages no es una comarca on ens sobri l'aigua. I arriscar-nos a contaminar les aigues subterranies que tenim, és prioritzar un model industrial agressiu i d'espoli, que fa cada cop més inviable la pràctica de l'agricultura i la ramaderia, seguint amb una dinàmica destructiva que converteix el territori en "un polígon" i a les que hi vivim en esclaves, i ens allunya de la possibilitat d' un model autogestionari.

Els permisos demanats fins ara a Catalunya

Projecte Darwin
Afecta 89.683 ha de territori, en els termes municipals següents: Agramunt, Alòs de Balaguer, Artesa de Segre, Balaguer, Bellcaire d'Urgell, Bellmunt d'Urgell, Biosca, Cabanabona, Calonge de Segarra, Camarasa, Castellfollit de Riubregós, Castellserà, Cubells, els Plans de Sió, Foradada, Guissona, Ivorra, la Molsosa, la Sentiu de Sió, Llobera, Massoteres, Montgai, Oliola, Ossó de Sió, Penelles, Pinós, Pinell de Solsonès, Ponts, Preixens, Puigverd d'Agramunt, Sanaüja, Sant Guim de la Plana, Sant Ramon, Tornabous, Torà, Torrefeta i Florejacs i Vilanova de l'Aguda.

Projecte Leonardo
Solicitat el 31/12/2008 per Montero Energy. De moment el permis es troba en espera de ser acceptat o denegat per la Generalitat de Catalunya. El projecte duraria 6 anys. Afecta 76.641 ha, en els termes municipals següents: Avinyó, Borredà, Calldetenes, Folgueroles, Gaià, Gurb, la Quar, la Vall d'en Bas, les Masies de Roda, les Masies de Voltregà, Lluçà, Manlleu, Muntanyola, Olost, Olvan, Orís, Oristà, Perafita, Prats de Lluçanès, Puig-reig, Roda de Ter, Sagàs, Sant Agustí de Lluçanès, Sant Bartomeu del Grau, Sant Boi de Lluçanès, Sant Feliu Sasserra, Sant Hipòlit de Voltregà, Sant Julià de Vilatorta, Sant Martí d'Albars, Sant Pere de Torelló, Sant Sadurní d'Osormort, Sant Vicenç de Torelló, Santa Cecília de Voltregà, Santa Eugènia de Berga, Santa Eulàlia de Riuprimer, Santa Maria de Corcó, Santa Maria de Merlès, Sobremunt, Sora, Tavèrnoles, Tavertet, Torelló, Vic i Vilanova de Sau.

Projecte Ripoll
El permís d'aquest projecte va ser sol·licitat per la l'empresa "Teredo oils limited"a la comunitat autònoma el 09-06-2012 i va ser concedit el 04-10-2012 per un període de 6 anys. Afecta a una superfície de 51.201,30 Ha dels municipis següents: Vallfogona del ripollès, Ripoll, Sant Joan de les Abadeses, Campdevanol, Olot, La Canya, Lacalou, L'hostalnou de Bianya, Morrals, el Mallol, Les Preses, Sant Esteve d'en Bas, Joanetes, Sant Privat d'en Bas, els Hostalets d'en Bas, Vidrà, Santa Maria de Basora, Montesquiu i Sant Quirze de Basora.

Projecte Fontanellas
Permis Solicitat a la Generalitat de Catalunya per Petroleum gas & oil (empresa de gas natural) el 31-12-2008
Afecta els municipis següents: Sallent, Cabrianes, Navarcles, Sant Fruitós, Pineda de Bages, Sant Martí de Torroella, Callús, El serrat de Castellnou, Pinedes de Castellnou, Súria, el Fusteret, can Caballé, Torruella de baix.

Projecte la Pedrera
Permís solicitat el 18.06.2011 per part de Enagás a la Genrealitat de Catalunya. Encara no ha estat concedit.
Afecta als següents municipis: Vilandeny, Gargallà, Linyà, Clariana de Cardener, Cardona, Pla de Torruella, Valls de Torruella, Cases de Matamargó i Súria.

Projecte les pinasses (gas convencional)
EEl permís va ser sol·licitat per la companyia Petroleum oil & gas (propietat 100% de gas natural) el 14-07-2008 i li fou concedit el 30-10-2010 per la Generalitat de Catalunya.
En aquest cas la companyia del grup Fenosa junt amb iberpotash, han buscat possibles reserves de petroli i gas convencional des del 2008. De moment diuen no haver trobat tot i que si que han anunciat que convertirán les antigues mines de sal que hi ha entre Balsareny i Navàs (prop de la riera de codina) en un magatzem de 500.000 m3 de gas. Les instal·lacions afectaran 10 hectàrees dins i obligaran a fer un conducte de gas fins a Terrassa.

A part dels permisos demanats per a buscar gas pissarra, a la comarca del Bages també han demanat aquest permís per la extracció de gas convencional. Afectaria una superfície de 12.842,00 Ha entre els municipis de Casserres i Sallent. I sembla ser que en algun punt entre Navàs i Balsareny es començarà a muntar la infraestructura per realitzar les perforacions.

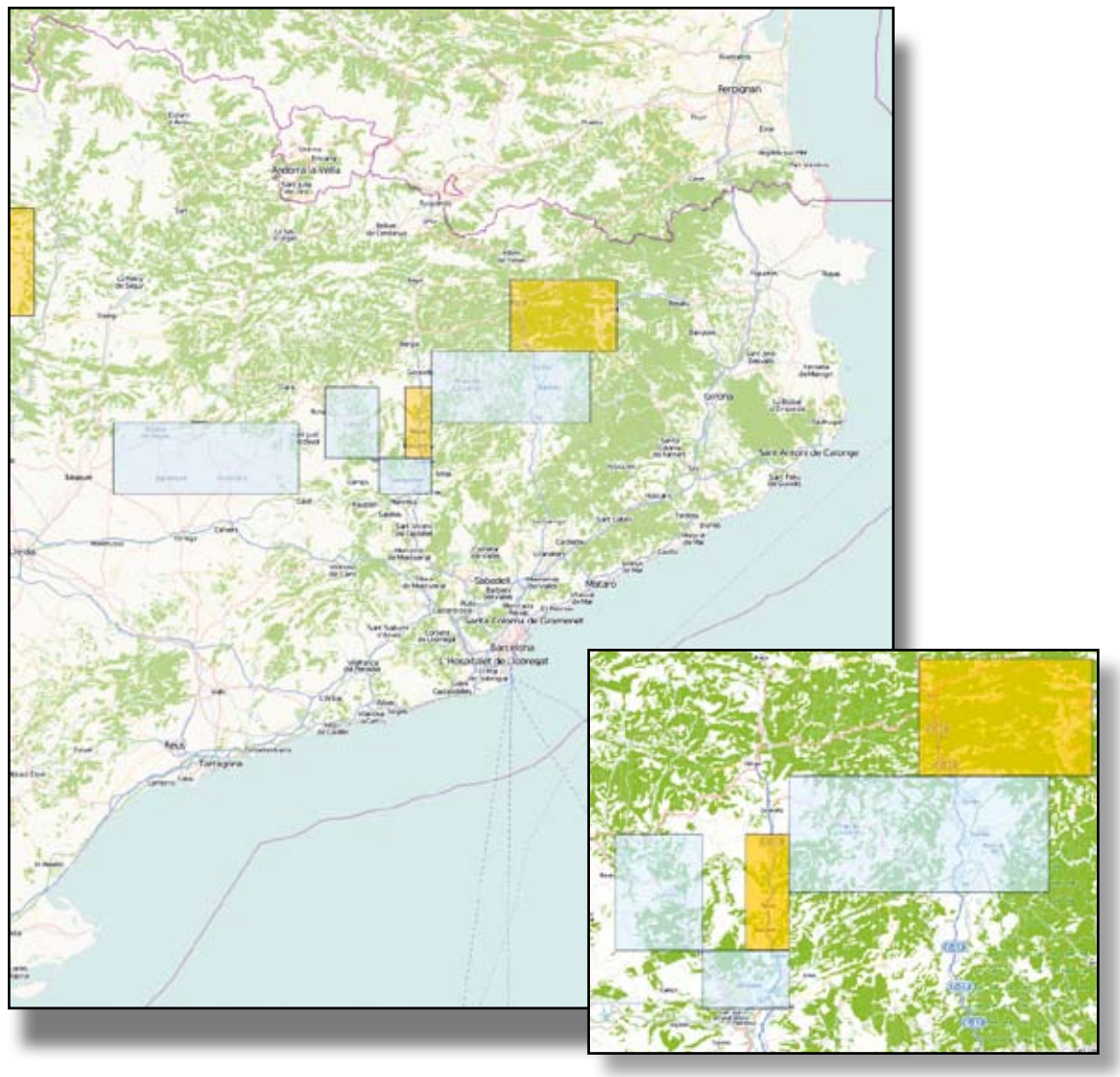

Permisos demanats Permisos concedits

Reaccions, reflexions i lluites contra el Fracking

Arreu on s'ha volgut dur a terme la fractura hidràulica hi ha hagut oposició. En alguns països més que en d'altres, però pràctiament en tots la gent s'ha mobilitzat. Hi ha hagut varies vies d'acció i les que més hem trobat documentades són les moratòries i prohibicions que s'han pogut interposar a ajuntaments, comarques i països sencers per tal d'evitar el fracking. A alguns paisos com Quebec, Sud Àfrica, Nova Gales, Irlanda del Nord i Australia entre d'altres, s'han aturat tots els projectes iniciats, ja sigui degut a la pressió social i/o als evidents impactes que ha produït. En alguns d'aquests països entre els quals hi ha Alemanya s'està pensant en prohibir-ho, com ja ha passat a França i a Bulgaria. En el cas de Bulgaria ha estat degut a protestes massives.

Les moratòries no impliquen una prohibició del fracking, sinó únicament una paralització temporal, normalment mentre s'estudia en profunditat la tècnica i les seves conseqüències.

En molts altres països i ciutats, a pesar de les protestes i del descontent social en contra del fracking, no s'han aconseguit ni moratòries, ni prohibicions, fet que ha impulsat a la gent a seguir lluitant més enllà. I és aquí on ens agradaria enfatitzar. A Austràlia per exemple, on grangers i agricultors estan duent a terme una campanya coordinada a tot el país, fent una crida a la gent a no deixar passar la maquinària a través de les seves terres i municipis. També el novembre del 2011 a Xile la comunitat mapuche Gelay Ko va paralitzar la perforació d'un dels 200 pous que està fent l'empresa Apache Corporation prenent la planta compresora del gas.

Lluites properes

En remarquem algunes i a través de la red podeu trobar informació d'algunes altres.

A Cantabria es va crear l'Assemblea contra la fractura hidràulica. Des de la seva creació han realitzat multiples tasques. Organitzat xerrades informatives als pobles i ciutats, fent difusió dels impactes negatius del fracking (embustiades de més de 6.000 tríptics), fent concentracions, manifestacions,... Han elaborat uns mapes que podeu consultar a la seva web on situen les regions afectades pel fracking a la península, quines empreses han sol·licitat l'explotació i en quin procés es troba. Aquests mapes han ajudat a moltes persones de l'estat a assaventar-se de la situació de les seves regions i a començar-se a movilitzar. La feina que han fet de difusió i la mobilització dels pobles ha fet que al novembre de 2012 el mateix govern anuncii que vol prohibir la tècnica del fracking a la regió. --> http://www.fracturahidraulicano.info/

A Áraba l'Assembla Fracking Ez Araba també està duent a terme la lluita contra la fractura hidràulica. Difusió, lluita al carrer, accions i manifestacions han sigut el tarannà. Han aconseguit que les Juntes Generals d'Araba aprovessin una moció contrària al fracking però no que es declarés territori lliure de fracking. El 4 de desembre van tenir coneixement que el consell del govern basc a otorgat un nou permís per l'explotació d'hidrocarburs, el permís afecta a una zona d'unes 50.000 hectàrees de les provincies de Bizkaia i Áraba i arriba fins a Bilbo mateix.
--> http://frackingezaraba.org/

A Catalunya s'ha creat la PAF (Plataforma Aturem el Fracking) i ja fa mesos que treballen per fer difusió dels impactes i del silenci que hi ha hagut per part de l'administració. En formen part gent dels territoris afectats: Osona, Garrotxa, Ripolles, l'Urgell, entre d'altres. --> http://aturemfracking.wordpress.com

Reflexions

Mirant enrere i nodrint-nos d'experiències viscudes, llegides i contades creiem que cal tenir sempre present que en processos que es desencadenen lluites per la defensa de la natura i contra l'expoli hi haurà sempre diversitat de maneres d'actuar, com en totes les lluites en definitiva. Totes aquestes maneres, si són sinceres i tenen la voluntat d'aturar "la màquina" intenteran conviure i respectar-se entre elles. Unes, al nostre parer, són les que el propi estat ha preparat perquè la dictadura no sigui tan descarada.

A l'Amèreica Llatina, per exemple, no ha calgut disfressar massa la hipocresia de l'Estat-democràtic i s'han comès selvatjades contra comunitats senseres a l'arrassar pobles, boscos, rius, a l'assessinar camperols, persones compromeses i lluitadores...

A l'Europa "democràtica" encara no poden actuar així, les formes que l'Estat ens deixa serien tota la burrocràcia que cal presentar per tal d'evitar que es faci un megaprojecte que és evident que causarà un impacte terrible per l'entorn: moratòries, projectes caríssims d'experts que verifiquen tots els impactes negatius que tindrien a les zones, recollides de firmes (ILP's i altres) perquè al parlament li dediquin 5 minuts per guanyar alguns vots, però no aturar res. Llargues hores perdudes al plens dels ajuntaments (on evidentment no hi és la voluntat de les vilatanes) per fer moratòries i prorrogar les possibles obres i prospeccions...

Les altres maneres amb les que ens sentiríem més identificades serien les Accions Directes. Seria increïble veure com totes les persones contràries al fracking al Bages, per exemple, s'ajuntessin un dia per apropar-se a la seu de l'empresa promotora i deixar ben clar que el seu projecte no es farà. Que en el cas de que s'arribessin a fer prospeccions, el dia que hi anéssin tècnics i "treballadors", els estiguessin esperant desenes de persones que no els deixessin passar. Que haguessin de fer venir màquines i "treballadors" d'altres zones perquè hi hagués un boicot i sabotatge a tota persona que col·laborés amb el mega projecte. Que els responsables polítics, de l'administració i de l'empresa tinguessin la vida impossible per trucades, faxos, "assenyalaments", crits, ... i que desitgessin acabar amb el fracking. En definitiva seria increïble veure plantar cara al problema i que el No Passaran fos real.

Totes aquestes maneres d'actuar, és clar que requereixen una forta consciència social i de la problemàtica, però sobretot el que tenen és que van més enllà dels mecanimes que l'estat ens deixa per oposar-nos a ell i al capital. Requereixen voluntat real d'acció i de canvi. Duent-les a terme es té molt a perdre (sancions administratives, "porrassos", criminalització, presó,...) i molt a guanyar (la paralització de les prospeccions i del fracking, els llaços de solidaritat i lluita que es creen pel camí, el plantar cara al poder,...).

Amb tot això no volem dir que les persones que dediquen esforços perquè s'aprovin moratòries o que s'arribin a parlar certs temes al parlament no col·laborin per poder aturar el projecte. Però delegar les accions i decisions a mans de polítics que no ens representaran mai, és el que moltes de nosaltres no estem disposades a fer.
Si ens fixem per exemple en la lluita contra el TAV (Tren d'Alta Velocitat) a la Val Susa (nord d'Itàlia), podem veure com diversos models de lluita han pogut caminar més o menys aprop i aconseguir (fins al moment) aturar les obres. Des d'alcaldeses de certs municipis fins a joves, i no tant joves, de l'esquerra més radical han acabat participant de mobilitzacions conjuntes contra el TAV.

En moments en que la situació no s'aguanta per enlloc: atur, desnonaments, encariment de les necessitats bàsiques, crisi energètica, ... els especuladors ens voldran vendre la moto de que el gas pissarra és necessari, que generaran llocs de feina (com amb l'Eurovegas..), etc. Nosaltres estarem aquí per dir NO a la destrucció dels ecosistemes i paratges que ens envolten, els que ens proporcionen vida. I dir NO al model energètic al que ens volen condemnar.

Desitgem entre totes Aturar el fracking, aquí i arreu!

Si teniu informació que a la vostra zona estan realitzant obres d'exploració o hi ha algun moviment, podeu contactar a:

nofrackingbages@riseup.net

Reflexions entorn el llibre *Venjança de Classe*

Ingovernable
Manresa, gener de 2013

L'aixecament popular que es va dur a terme a Barcelona el 19 de juliol del 36 en contra del cop d'estat militar no es produeix perquè si. Segurament, aquesta decidida resistència contra la dictadura es deu a tot el treball i a les xarxes que es teixeixen en les dues o tres dècades anteriors, marcades per una gran conflictivitat entre explotadors i explotades.

La intenció d'aquest escrit és fer una radiografia simple dels anys trenta i dels anteriors a aquests, i dels quals l'editorial Virus va publicar el llibre *Venjança de classe* escrit per Xavier Diez. És important saber d'on venim, què i qui som per projectar-nos en el futur. Amb aquest text pretenem fer una vista al passat perquè aquesta ens serveixi d'anàlisis i reflexió en el nostre present, i així aconseguir ser més sòlids en els projectes col·lectius, «forts», efectius en campanyes, tàctics i/o estratègics, coherents,... en el dia a dia, en el discurs, en la pràctica i en la lluita.

És important saber d'on venim, què i qui som per projectar-nos en el futur

Submergint-nos ja de ple en la lluita de classes entre explotades i explotadores i la latent conflictivitat social d'aquest període, el 1902 es produeix una forta vaga general, al 1909 hi haurà la coneguda setmana tràgica (amb l'afusellament entre d'altres de Ferrer i Guàrdia), al 1917 hi ha una altra vaga general i al 1919 té lloc el conflicte laboral de la Canadenca. Poc després vindrà la dictadura de Primo de Ribera. Arribant al 1931, amb la República, pocs canvis es produeixen i continuarà la tensió i conflictivitat social fins a l'estiu del 36 amb l'aixecament popular contra la dictadura.

Els anys trenta són anys d'alta conflictivitat i repressió per part de les explotadores i l'estat contra el moviment obrer. Al 1934 al barri de Sants tanquen el local on es publica la revista *Iniciales*, aquesta ja es posicionava a favor del nudisme i també difonia l'ús de mètodes anticonceptius. Tres anys abans es va fer una campanya de vaga de lloguers, que consistia en no pagar el lloguer ja que aquests eren inaccessibles per la classe treballadora (un sou per un lloguer). Els desnonaments i les baixes de comptadors eren constants, i alguns afiliats i afiliades de la CNT de la companyia elèctrica o d'aigua punxaven els comptadors que havien estat donats de baixa; també hi va haver força resistència als desnonaments. El relloguer i el barraquisme eren pràctiques habituals de les classes més baixes.

En l'àmbit laboral abunda l'explotació, salaris de misèria, jornades laborals de deu hores al dia i sis dies a la setmana i un elevadíssim percentatge d'atur. En aquest període Barcelona va rebre immigració de les zones rurals i de la resta de l'estat, així de mà d'obra en sobrava i això els servia als explotadors com a forma de xantatge. Com a contrapartida, la CNT va crear una borsa de treball gestionada des del mateix sindicat.

Veient com estava el pati, hi va haver qui es va dedicar a l'expropiació, majoritàriament de bancs. Els diners que es treien de les expropiacions no només anaven a parar a les butxaques d'aquests, sinó que també servien per finançar projectes legals o per crear caixes de resistència o de suport a presos. És interessant destacar que en aquella època les presons estaven força nodrides d'anarquistes, la presó Model es coneixia com la universitat del carrer Entença. El pas per la presó també els servia per establir contactes amb petits delinqüents, intercanviar experiències o coneixements i fer contactes.

En aquest període de conflictivitat social, la premsa també es va posicionar en contra del moviment llibertari titllant-los de delinqüents organitzats.
L'educació també va estar més que present en aquest període, van aparèixer les escoles racionalistes (per transformar la consciència) i la pedagogia llibertària, i els ateneus també desenvolupaven funcions d'alfabetització ja que hi havia més d'un 30 % de població analfabeta. El domini de l'educació requeia majoritàriament a les escoles religioses, i també en les privades. En aquest context, els fills/es dels obrers tenien una curta etapa educativa.

Le Petit Journal
SUPPLÉMENT ILLUSTRÉ
LA DYNAMITE EN ESPAGNE
Explosion d'une bombe au théâtre du Liceo à Barcelone

Tan en aquest període com en el moment en que Barcelona s'alça contra l'aixecament militar, els i les anarquistes treuen aquest odi i ràbia acumulada contra les classes privilegiades. Aquestes, són l'enemic de les anarquistes, tan pel propi ideari com per les ganes de venjança per tota la humiliació i explotació i misèria viscudes. Es cremaran escoles religioses i esglésies, es robaran cotxes (entesos aquests com a símbols d'ostentació de la classe alta), se saquejaran botigues de luxe, s'atacarà a empresaris, a propietaris (llogueters), a xivatos, als germans Badia com a responsables de grups dels escamots, al periodista burgès Josep Maria Planes per les seves difamacions contra als llibertaris. Part d'aquesta violència també recaurà contra persones concretes que d'alguna manera van tenir un paper destacat al bàndol dels explotadors i en contra de les classes populars.

El que també s'ha de deixar clar és que qui més repressió va partir, i de llarg, va ser la classe obrera. El número de morts en aquest període tot i no ser molt clar pot superar els 500 depenent de qui ho comptabilitza, i el número de persones empresonades i processades encara molt més elevat. Com és de costum, els dolents i endimoniats seran els anarquistes i els lluitadors, i mai els explotadors. Trencant amb el mite de l'anarquisme violent, més que ser violents pel plaer de la violència o irracionalitat, no els va quedar altra que ser violents per defensar-se del patiment i la misèria, i atacar als responsables.

Els anarquistes, lluitadors i rebels d'avui somniem amb revoltes, insurreccions i revolucions; però per ara encara estem massa lluny de ser capaces de generar aquestes condicions de revolta o prerevolta. Hem de gaudir dels projectes i de la lluita; també hem de ser capaces d'estar a les dures i a les madures, ningú ens va dir que seria fàcil i res no ens caurà del cel. La nostra història ja ens mostra la dificultat i duresa d'aquesta confrontació contra l'Estat i el capital, però això ens ha de fer ser més fortes, decidides i tossudes en els nostres actes com ho van ser en èpoques passades.

Ordenar l'espai: reflexions a partir del directori de l'Agenda Llibertària

Eulalia
Hiram Gascoigne
Berga-Manresa, gener de 2013

A partir de la constatació que en el directori de l'Agenda Llibertària estàvem reproduint l'esquema estatal d'ordenació de l'espai geogràfic, ens hem disposat a canviar-lo des d'un punt de vista anarquista. Fins a quin punt s'hi pot plasmar la crítica i alhora mantenir-ne la utilitat?

Ordenar i organitzar el directori de l'Agenda Llibertària ens ha portat uns quants maldecaps, i no només pel que fa a la recollida d'adreces, sinó també classificar-les segons una variable territorial. Allò que, prenent una metàfora espacial, seria com la parcel·lació de la informació.

Fins al 2008 el directori s'ordenava territorialment seguint l'esquema normatiu, el que alguns dirien que és "el normal i natural": els col·lectius situats en el territori de l'estat espanyol, estaven ordenats per províncies, i la resta ho estaven per estats. Dominats i colonitzats pel pensament geogràfic estatista, trobem "normal i natural" ordenar-los seguint aquesta pauta. La seva imatge paradigmàtica és el mapa polític, amb les seves fronteres. Una imatge i unes fronteres que se'ns han imposat i se'ns han establert: les tenim incorporades i les reproduïm constantment en la manera de veure els diferents territoris i, anant més enllà, en la pròpia manera d'estructurar-nos mentalment els territoris.

Però, aquesta estructura és "normal"? Gens ni mica: és un sistema imposat per la mateixa lògica que justifica els estats, i només té aparença de normalitat per la seva hegemonia i ús tan i tan estès i inqüestionat. I, "natural"? Tampoc, malgrat la seva quasi fossilització; no ho és per la mateixa raó que els estats no són pas el resultat d'uns processos "naturals", sinó polítics i militars, que inclouen la conquesta, la colonització, la repressió, l'alienació, etc., és a dir, el control i domini de la població i dels espais.

Aquesta estructura metageogràfica no és en sí mateixa autoritària; tot depèn dels continguts amb els que s'ompli o dels usos que se'n faci. No obstant això, tampoc és neutre. I si bé és cert que els continguts i ús que se'n feia a l'Agenda Llibertària no eren autoritaris, amb el seu ús estàvem perpetuant conscient o inconscientment una divisió del món basada en els principis de jerarquia i de sobirania territorial; estàvem contribuint a naturalitzar una divisió política i ideològica autoritària.

A partir d'aquesta constatació ens vam plantejar aplicar un nou esquema espacial, que hi tranqués. A més de rebutjar-lo, també ho fem per estructurar-nos nosaltres mateixes en una manera diferent de construir i veure el món. Però, com ho fem? Perquè el pas complicat és adonar-nos que potser sí que ens cal organitzar-nos territorialment. I de tant naturalitzada que està l'estructura estatista, com ho podem fer per no perdre pel camí la utilitat i l'eficiència d'aquest directori? Que difícil és trencar amb allò establert. Que típic; però alhora, real. Al cap i a la fi, malgrat les connotacions de l'esquema estatal, aquest el comparteix tothom (tothom el té interioritzat) i, per tant, és útil per comunicar-se i per orientar-se. És a dir, com ho podíem fer, en el cas que fos possible, per crear-ne un d'alternatiu i que alhora ens hi poguéssim moure fàcilment i fer-nos fàcils tasques de localització? El debat estava servit: què ha de prevaldre: la utilitat o la crítica? Es fa difícil la tasca de combinar aquests dos objectius. El directori, per ser una guia, ha de ser útil i fàcil d'utilitzar, i alhora intentar fer una reorganització territorial trencant amb les fronteres establertes des del poder, des de la intencionalitat política.

Sortir del camí marcat, per descobrir nous llocs, per trobar noves maneres de pensar l'espai

La resposta senzilla seria mantenir-la, tot reconeixent aquells aspectes per sentir-nos més tranquils. Ara bé, mantenir-la equivalia a perpetuar-la... i, què carai, volíem jugar amb els mapes!, provocar-nos, desorientar-nos, perdre'ns... i traçar nous itineraris. En el fons és el mateix que subjau en les dérivées situacionistes o en el rebuig a les tecnologies geogràfiques (des del mapa al GPS). Sortir del camí marcat, per descobrir nous llocs, per trobar noves maneres de pensar l'espai.

Havent assumit això, i ja passant a qüestions més pràctiques, sorgeixen altres qüestions: com (re)organitzar un directori anarquista? o què vol dir una reorganització territorial per a fer un directori d'espais llibertaris? Les respostes no són gens senzilles, i només n'albirem aproximacions.

L'esquema que s'ha fet servir manté la mateixa lògica de parcel·lació de l'espai, de convertir la superfície terrestre en una mena de mosaic o de puzle on tot encaixa. Però, en fer-ho, es creen peces noves, tot i que trenquen amb les fronteres. Així mateix les hem denominat amb un sol nom (malauradament), prestat de la geografia física (Mediterrània, Atlàntic, Pirineus, Gran Plana Europea, Alps...). Primer el vam aplicar en el cas dels col·lectius situats a la península Ibèrica i entorns (els per ara nord del Marroc i sud de França) en l'Agenda 2009 i, després, a la resta del món en l'Agenda 2013.

Aquest esquema no sorgeix del no res. Abans que nosaltres, altres col·lectius i en altres moments històrics ja s'havia aplicat i, malgrat les diferències, per les mateixes raons. Alasbarricadas.org l'havia fet servir per a l'organització de fòrums de base territorial, i els revolucionaris francesos de 1789 l'aplicaren per destruir l'organització territorial de la monarquia i l'Església. Fixem-nos que els departaments francesos, instaurats el 1790, fou l'aplicació de noves peces, que trencaven amb les precedents, i els nom de les quals procedeixen de la geografia física (Pirineus Orientals, Aude, Arieja...). La França revolucionària encara va anar més enllà i també va voler transformar l'ordenació del temps: dels 12 mesos del calendari gregorià (gener, febrer...) va passar als 12 mesos del calendari revolucionari (veremari, brumari...); i de les setmanes de set dies (dilluns, dimarts...) a les dècades de deu dies (primidi, duodi...).

Si acceptem la lògica del mosaic i del puzle, la reorganització d'un directori també requereix repensar el paper dels límits dels diferents territoris delimitats. Més enllà d'això, requereix un replantejament dels límits, però, com a anarquistes, no volem fronteres, no? Justament per això les trenquem i les superem: els límits que emergeixen només són línies de divisió; no són fronteres, amb càrrega política associada als territoris que separen. I d'aquí saltem a la següent qüestió: com dividim l'espai i, per tant, creem territoris? Quins criteris utilitzem? Perquè hauríem de marcar-nos-en, no?

El que s'ha de procurar és establir àrees humanes, que gairebé mai s'acorden amb els límits de la geografia física

Hem pres la decisió de replantejar-nos la divisió seguint criteris orogràfics, encara que partim d'unes mancances importants: el desconeixement d'una gran part de l'espai que el directori intenta abastar. Tanmateix, i en el supòsit que el coneguéssim tot, l'orografia (o els ecosistemes, les conques hidrogràfiques, etc.), per molt "natural" que sigui, no resol el problema. La major part dels cops les unitats de relleu no se succeeixen en punts exactes, sinó que, en realitat, són transicions. És més, i tenint en compte que el que dividim són poblacions, el que s'ha de procurar és establir àrees humanes, que gairebé mai s'acorden amb els límits de la geografia física. En aquest sentit, hauríem d'introduir una nova variable; potser la cultura?

Finalment, una darrera qüestió emergeix (o hauria de ser la primera?). Quina legitimitat tenim nosaltres per dividir, i designar un lloc a una peça o una altra? Qui som nosaltres per determinar si el Berguedà el situem dins "Prepirineu" o dins "Mediterrània"?

Sigui com sigui, l'estructura resultant, com l'estatal, no és ni autoritària ni antiautoritària, però el procés de desfer el puzle territorial i refer-lo ha sigut, i ho serà per als usuaris de l'Agenda, com una dérivée, com una cursa d'orientació llibertària per espais, no desconeguts (que també), sinó no plasmats. El que sí que és clar és que confeccionar un directori fa reflexionar. I això ja és un pas. Cada opció deu ser bona. Simplement, es tracta de definir uns criteris i explicitar-los. Els criteris i els continguts, i és clar la seva elecció, no estan exempts d'ideologia o d'intencionalitat política.

I la nostra elecció aquest cop ha sigut mantenir la lògica del puzle i aplicar-hi criteris geogràfics (físics) i potser culturals (si més no, els que duem interioritzats). Després d'això, què podríem fer? Potser abandonar el mosaic i repensar amb una lògica propera al collage; abandonar els criteris, excepte un: l'únic criteri és que no hi hagi criteri.

Fer el directori és tasca de totes. I gràcies a això tenim un directori cada dia més complert i actualitzat. I això segurament perquè moltes persones creuen en aquest projecte. Potser també seria un bon plantejament que tothom qui col·labora, aportant informació, volgués també compartir les seves experiències i reflexions sobre aquest tema. Que la reflexió la faci cadascú? Doncs potser si.

Fem gas amb fems

Estreptococa
Manresa, gener de 2013

Un biodigestor és un sistema natural que aprofita la digestió anaeròbica (absència d'oxigen) dels bacteris que ja habiten en els fems, per transformar aquest en biogas i fertilitzant. El biogas pot ser utilitzat com a combustible a les cuines, a la calefacció o il·luminació, o bé pot alimentar un generador per produir electricitat. L'altre sub producte del biodigestor (un líquid molt ric en fòsfor i potassi) pot ser utilitzat com a fertilitzant per arbres i plantes.

Un procés seria el d'aprofitar tot el rebuig de les escombraries per fer biogas, el problema és que no podríem aprofitar els lixiviats com a fertilitzant ecològic i tindríem també tota la massa no compostable (plàstics, metalls, etc,) que s'hi ha colat però no digerit. Com a exemple simplement comentar que a l'abocador del Consorci de Residus del Bages, la muntanya de rebuig que diàriament hi arriba, la transformen en gas, de moment no aprofitat, però està en projecte instal·lar-hi un generador per transformar el gas en energia elèctrica.

Hi ha moltes maneres de construir un biodigestor. Hem optat per explicarvos una versió molt senzilla, fàcil de muntar a qualsevol indret. L'exemple que presentem utilitza fems animals com a matèria prima, (com a fems animals entenem també el de persones humanes, no som pas especistes), però no tot el munt del cubell del rebuig. Depenent del tipus de fems que utilitzem (persona, porc, vaca) ho haurem de tenir en compte sigui pel dimensionament com pels usos.

El disseny d'un biodigestor depèn directament de varis paràmetres tals com la temperatura ambient mitja del lloc on s'instal·larà. La temperatura marcarà l'activitat dels bacteris que digereixen els fems: a menys temperatura, menor activitat, i serà necessari que els fems estiguin més temps al biodigestor. Per tant, la temperatura marca el temps de retenció. D'altra banda, la càrrega diària determinarà la quantitat de biogàs produït al dia. Ambdós conceptes (càrrega diària i temperatura) determinaran el volum del digestor.

Els fems que més quantitat de biogàs produeix són els de porc i els de persona, però el fertilitzant que se n'obté és molt àcid per les plantes i en el cas del d'humans porta patògens que es poden transmetre de les plantes a les persones i produir problemes de salut. Els que donarien unes característiques més bones són els de vaca.

Cada dia s'ha de carregar el biodigestor amb una barreja d'una part de fems per quatre d'aigua. Una bona dissolució assegura que el biodigestor sigui de flux continu, evitant que

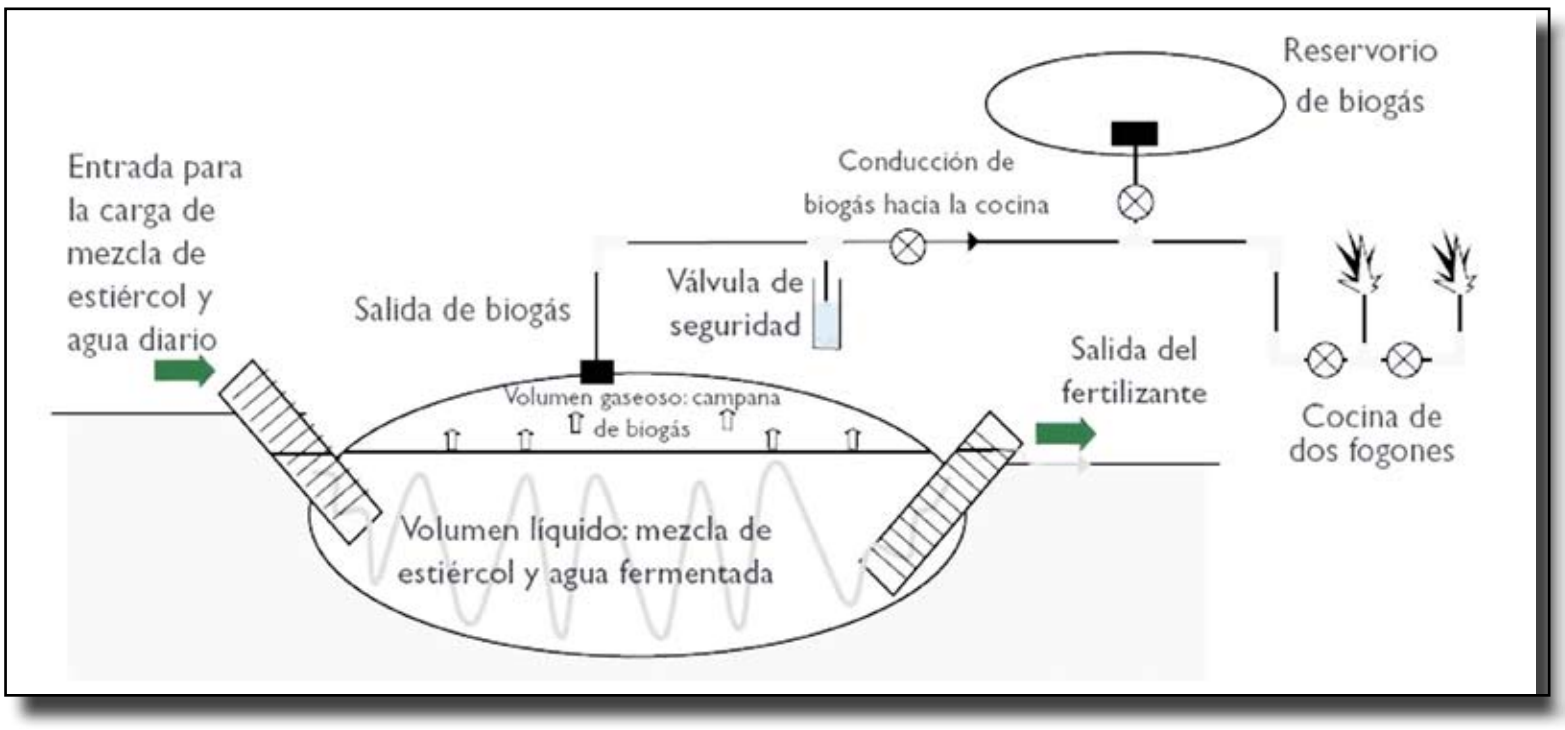

s'embussi per excés de matèria sòlida a l'interior. El volum total del biodigestor ha d'albergar una part líquida i una altra gasosa. Normalment es dóna un espai del 75% del volum total per a la fase líquida, i del 25% restant per a la fase gasosa. Per tal que la càrrega diària d'entrada sigui digerida pels bacteris, és necessari que estigui a l'interior tant temps com el de retenció estimat segons la temperatura del lloc. El volum líquid serà el resultat de multiplicar el temps de retenció per la càrrega diària. Aquesta barreja de fems i aigua, tancat en un recipient sense aire és el què anirà produint biogàs, aquest s'anirà emmagatzemant a la part superior del tub de plàstic, i el què l'acabarà d'omplir i donar forma.

Aquesta producció no és constant, el procés dura més o menys, depenent de la temperatura de treball. Si aquesta temperatura ronda els 20º el temps de retenció serà d'uns 30 dies, a temperatures més baixes el temps s'allarga (a 10ºC, 60 dies de retenció). Un kilo de fems anirà produint biogás poc a poc durant el temps de retenció. Com a números aproximats es calcula que per kilo de fems de porc carregat a diari dóna com a resultat 51 litres de biogas. El poder calorífic d'aquest combustible és més baix que els altres més comunament utilitzats (llenya, gas-natural, etc.). Es calcula que en una cuina es pot consumir una mitjana d'entre 130 i 170 litres de biogas cada hora.

Com es construeix?

Aquest model de biodigestor consisteix en aprofitar film plàstic de polietilè tubular de color negre per disposar d'una càmera de varis metres cúbics hermèticament aïllada. Aquest hermetisme és essencial per tal que es produeixin les reaccions biològiques anaeròbiques. El film de polietilè tubular es lliga pels seus extrems a canonades de conducció, d'unes sis polzades de diàmetre, la forma final serà semblant a un xurro. S'ha d'assegurar que aquesta unió sigui estanca per tal d'afavorir el procés biològic. S'ha de calcular l'inclinació de les canonades per afavorir amb la pendent l'entrada dels fems i la sortida del gas .

Bé anem a pams. Primer haurem de construir el recipient on descansarà el biodigestor. Com que el film de polietilè és molt flexible s'ha de construir un recipient on descansarà el contenidor, es pot cavar un forat o bé aixecar mur. Una espècie de trinxera que acollirà el xurro ple de fems i gas. El fons de la rasa, encara al descobert, s'ha de netejar de pedres i arrels i s'ha d'omplir amb arena fina de riu, palla o amb sacs vells per tal que el biodigestor quedi ben assentat i no rebenti amb cap canto de pedra. Si el lloc d'ubicació és una zona de temperatures baixes podem construir un petit hivernacle, simplement cobrint aquesta rassa amb un plàstic transparent (amb el biodigestor a dins) aconseguirem elevar la temperatura de treball.

Tot seguit passarem a la construcció del biodigestor. Necessitem: el polietilè tubular (la llargada i diàmetre dependran de la quantitat de fems que s'hagi de digerir); uns 2m de canonada de desaigüe de 6 polzades, i dos enllaços de sortida de dipòsit de ½ polzada per a la sortida del gas.

De quines dimensions ha de ser el plàstic?

Coneixent el volum total del biodigestor y les seccions dels plàstics disponibles (l'ample del rotllo), es fàcil determinar la longitud necessària. Si el volum del biodigestor es pir2 L, i coneixem tots els paràmetres excepte la longitud, resolent l'anterior fórmula s'obté: L=Vt/(pir2). Quan sapiguem la llargada hem de tenir en compte de doblar aquesta quantitat. Aquesta mida doblada és degut a què ho partirem en dos, posarem una part de la mànigа de polietilè dins l'altra doblant el gruix de paret. Per realitzar aquesta operació es pot fer que una persona agafi una de les puntes de la mànigа i passi per l'interior de l'altra.

Un cop tinguem les dues parts juntes procedim a fer el forat per la sortida del gas. Més o menys a la meitat del biodigestor (tirant cap a l'entrada) fem un petit forat per on hi passarem un enllaç de dipòsit amb passamurs, amb les convenients juntes d'estanquitat. Hem de foradar les dues capes del plàstic, el forat ha de ser petit, ens ha de costar fer passar l'enllaç. A la sortida mascle del passamurs hi collarem la canonada que ens portarà el gas a un dipòsit de reserva col·locat a prop del punt de consum. Ha de ser un lloc arrecerat de la llum solar i del vent. Aquest reservori el podem construir també amb film de polietilè que sellarem degudament. Li col·locarem una entrada i una sortida amb dos enllaços de dipòsit.

Quan ja tenim la sortida del gas col·locada procedim a la d'entrada de matèria prima i sortida de fertilitzant. La canonada de desaigüe la dividim en dues parts iguals. Una de les parts serveix com a entrada de matèria prima (barreja de fems amb aigua). L'altra part, que es col·loca a l'altre extrem del xurro, serveix com a sortida del fertilitzant. Per tant, el sobreixidor està definit per l'alçada de la boca de la canonada de sortida. Aquest nivell correspon amb la profunditat de la rassa.

Per unir les canonades d'entrada i sortida al polietilè : anem plegant el polietilè al voltant del desaigüe en forma d'acordió, (deixem 50cm de desaigüe dins del plàstic), un cop ho tenim presentat ho lliguem ben fort amb càmera de pneumàtic. Aquesta unió ha de ser forta, és molt important que cada volta es solapi amb l'anterior i que una vegada lligats els 50cm, continuem donant voltes amb la càmera uns 10cm més.

Ja podem col·locar el conjunt a l'interior de la rassa. Si és necessari ho tapem amb un plàstic transparent per produir l'efecte hivernacle. Es pot començar a omplir i una vegada ho tinguem ple obtindrem diàriament biogas i fertilitzant. A l'inici només s'introdueix matèria sense extreure res. Al cap d'un dies, depenent del volum i quantitat de fems que s'introdueixen al dia, el sistema assoleix un equilibri hidràulic i a partir d'aquest moment la mateixa quantitat de matèria que entra per una banda surt per l'altra en forma de fertilitzant. El biodigestor tubular és de flux continu, i per tant no és necessari buidar-lo al llarg de la seva vida útil.

Més informació: Jaime Martí Herrera, *Biodigestores familiares, guia de diseño y manual de instal·lación*, La Paz, Bolívia, 2008. Coopración Tècnica Alemana.

Avortament:
Mirada al passat per a lluitar el present i el futur

Columna Clitoriana
Manresa, gener de 2013

Tenint en compte les intencions de l'actual govern del PP pel que fa a la modificació de la llei de l'avortament, veiem important fer una breu mirada històrica pel que fa a aquesta. L'avortament sempre ha estat una moneda canviant en funció de qui ha pujat a la trona del govern; quan és la dreta qui governa s'aproven lleis més restrictives i conservadores, per contra quan el qui mana és un govern dit d'esquerres les lleis entorn l'avortament solen ser més "progres" i permissives, suposadament respectant i garantint els drets de les dones. Però si ens hi parem a pensar, veiem que el fet de viure en una societat patriarcal, estructurada i regida en base a un Estat comporta implícitament i explícitament una voluntat de controlar les capacitats de les dones, tan pel que fa al pensament, com a l'acció i elecció en tot allò que fa referència a la seva pròpia vida, com pot ser el fet d'avortar.

D'altra banda, en aquest article només s'especifiquen els canvis a nivell legal però volem remarcar que els veritables canvis, que han estat generadors també d'algunes d'aquestes modificacions legislatives, els han fet les dones que han estat en constant lluita al carrer, són elles les qui han escrit la història.1

Legislació sobre l'avortament a l'Estat espanyol des d'inicis del segle XX

Venint de les legislacions dels anys 1928 i 1930 amb les quals s'imposaven penes molt severes pel que fa a l'avortament, ens trobem que amb la Segona República hi ha un fort canvi en aquest tema. A inicis de l'any 1936 a Catalunya es du a terme la "Reforma Eugenèsica de l'Avortament". Dins del context d'un govern d'esquerres i d'una societat amb una consciència majoritàriament socialista i llibertària on es valorava la importància d'una sexualitat saludable – com exemples il·lustratius d'això seria que els anticonceptius fossin legals i que existissin "Centres d'Informació Psicosexual"-, aquesta llei suposà el reconeixement que les dones avortaven i donava eines perquè les dones ho fessin de la forma més adequada per elles.

L'avortament sempre ha estat una moneda canviant en funció de qui ha pujat a la trona del govern

El decret de l'avortament del 1936 recollia els següents supòsits de despenalització: la causa terapèutica, el motiu eugenèsic, factors neomalthusians -"deseo consciente de limitación voluntaria de la natalidad", és a dir, el propi desig de la dona embarassada de no voler ser mare-, sentiment ètic, maternitat no desitjada i per diversos desordres de tipus amorós o emotiu; en definitiva, la dona podia decidir sobre el seu embaràs lliurement, encara que hi havia un termini de 3 mesos. A partir dels 3 mesos, la dona també podia avortar sempre i quan el metge considerés que no era un perjudici per ella, que estava preparada. També limitava que cada dona només pogués avortar un cop l'any ja que es feia molt d'èmfasi en la qüestió de l'educació; una dona havia de poder disposar d'un avortament si arribava a una situació de la qual no podia sortir-se'n, però volgueren evitar que les dones arribessin a tenir embarassos no desitjats i haguessin de passar per la duresa d'un avortament; així, es crearen escoles per aprendre mètodes anticonceptius, educació sexual, etc. A més, es valorava la maternitat com una qüestió física, espiritual i social.

El Decret de l'Avortament també va tenir en compte els recursos econòmics de la majoria de la societat i, donat que la salut era entesa com un bé comú, volgueren acabar amb la mercantilització de la professió mèdica i, concretament en la pràctica d'avortaments clandestins, amb la màfia que hi havia muntada al darrera. Es remarcà que l'atenció sanitària, fins a aquell moment, no contemplava aspectes socials, que la maternitat estava atesa només per la part física i es deixava de banda altres esferes de la salut: si no es validava legalment el dret de la dona a disposar del seu cos i la seva maternitat, s'estava atemptant a la llibertat de consciència de la dona embarassada i s'estava permetent el tràfic amb la vida sexual femenina per la repressió governamental i per l'egoisme masculí. A més, per acabar amb les pràctiques perilloses i clandestines, els avortaments s'havien de realitzar en centres especialitzats i es prohibí que els metges rebessin una remuneració per practicar avortaments. Els metges que no seguissin aquestes directrius, tan en l'aspecte econòmic com el de salut i higiene, podien ser inhabilitats. L'avortament havia de ser gratuït i, en conseqüència, s'establiren mesures com que, a l'Hospital Clínic, s'habilitaren vint llits destinats a fer avortaments.

L'adveniment del règim franquista tornà a canviar la situació. A partir del 1941, entrà en vigor un nou codi penal; les penes per avortament eren de privació de llibertat, arribant a un any i mig i més. Al 1978, després de la mort del dictador, es despenalitzaren els anticonceptius i, al 1983, es promulgà la Llei de l'Avortament.

fotografia original: Pilar Aymerich

Al 1985 es crea la Llei Orgànica 9/1985, de 5 de juliol. Aquesta llei introdueix l'article 417bis al Codi Penal que estableix que, a Espanya, avortar és un delicte. Només hi ha 3 supòsits de despenalització; el primer, tal i com diu la llei textualment diu:
"No será punible un aborto practicado por un médico o bajo su dirección en centro o establecimiento público o privado acreditado y con consentimiento expreso de la mujer embarazada, cuando concurran algunas de las circunstancias siguientes:
1. Que sea necesario para evitar un grave peligro para la vida o la salud física o psíquica de la embarazada y así conste en un dictamen emitido con anterioridad por un médico de la especialidad correspondiente.
2. Que el embarazo sea consecuencia de un hecho constitutivo de delito de violación y siempre que el aborto se practique dentro de las 12 primeras semanas de gestación y que el mencionado hecho hubiese sido denunciado.
3. Se presuma que el feto habrá de nacer con graves taras físicas o psíquicas en las primeras 22 semanas".
Durant la passada legislatura del PSOE, el Ministeri per la Igualtat crea una nova llei el 3 de març de 2010: la Llei Orgànica 2/2010 de salut sexual i reproductiva i de la interrupció voluntària de l'embaràs, que entra en vigor el 5 de juliol de 2010. Aquesta llei, concreta la despenalització de la pràctica de l'avortament induït durant les primeres 14 setmanes de l'embaràs. Durant aquest temps, la dona podrà prendre una decisió lliure i informada sobre la interrupció del seu embaràs. No hi haurà intervenció de tercers en la decisió. El termini de possibilitat d'interrupció voluntària de l'embaràs augmenta fins a la setmana 22 en casos de «greus riscos per a la vida o la salut de la mare o el fetus». A partir de les 22 setmanes, només es podrà interrompre l'embaràs en dos supòsits: que «es detectin anomalies en el fetus incompatibles amb la vida" o que "es detecti en el fetus una malaltia extremadament greu i incurable en el moment del diagnòstic i així ho confirmi un comitè clínic".

D'altra banda, la llei també modifica la llei d'autonomia del pacient, perquè les menors de 16 i 17 anys puguin avortar sense consentiment patern/matern, amb la obligatorietat d'informar als pares prèviament (tot i que no serà necessari per a les menors que puguin al·legar que la comunicació del fet pugui suposar un perill cert de violència intrafamiliar, amenaces, coaccions, maltractaments o de situació de desemparament). Quan una dona decideix interrompre el seu embaràs estarà obligada a esperar un mínim de 72 hores de reflexió.
En l'actual legislatura del PP s'ha plantejat modificar la llei vigent i s'està elaborant un projecte de reforma. Alberto Ruiz Gallardón, ministre de Justícia del govern del PP va anunciar en la seva primera compareixença parlamentària el gener de 2012, la seva intenció de reformar la llei de l'avortament aprovada pel Govern socialista de Rodríguez Zapatero, que era una llei de terminis com l'existent a la majoria dels països europeus però que va ser molt contestada per l'Es glésia Catòlica i pel propi Partit Popular (especialment en el tema de que les menors entre 16 i 18 anys puguin avortar encara que no tinguessin el consentiment dels seus pares), per tornar al model de la llei del 1985.

La negació de l'autonomia

Així doncs, veiem que tan si s'amplia o es restringeix més la possibilitat de poder avortar de les dones, sempre persisteix la negació de l'autonomia d'aquestes i de les seves llibertats. No és estrany, ja que qualsevol Estat, per sí mateix paternalista, fomenta una imatge de dona dèbil, feble i dependent, imatge que encara s'agreuja més en el cas de dones que volen avortar. És per això que l'Estat, a través dels seus agents públics, psicòlegs, ginecòlegs..., es creu amb el dret a poder decidir quines dones i en quines condicions poden avortar i quines no. Davant d'això, si l'Estat il·legalitza l'avortament, les dones es veuran avocades a avortar clandestinament (amb el què això implica), i si l'Estat ho legalitza establint uns certs paràmetres, s'acaba convertint en un negoci més en el que alguns metges i clíniques privades es lucren. Que l'avortament segueixi sent un tema tabú, fa que moltes dones acabin avortant sense informació, guiant-se per rumors i amb por o sentiment de culpabilitat per haver decidit avortar.

El fet de conèixer el nostre propi cos, compartir experiències i generar xarxes amb altres dones fa que ens enfortim i siguem cada dia una mica més lliures i autònomes per decidir sobre les nostres vides.

PEL DRET A DECIDIR SOBRE EL NOSTRE PROPI COS...
AVORTAMENT LLIURE I GRATUÏT!

Per a l'elaboració d'aquest article s'ha extret part de la informació de la publicació *En veu Alta*.

1 En algun dels propers *Pèsol Negre*, la secció Antipatriarcal estarà dedicada a fer un repàs de les lluites feministes al llarg del segle XX entorn l'avortament.

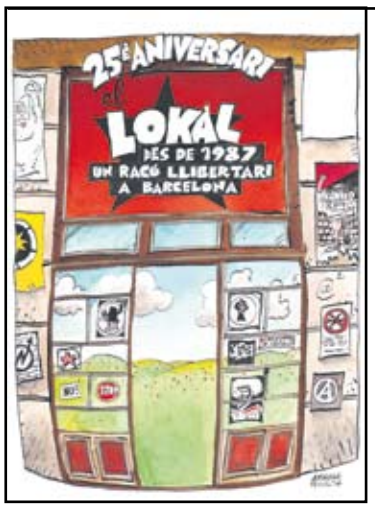

El Lokal, un racó llibertari a Barcelona

VVAA
El Lokal

Morks

Barcelona, gener de 2013

Hi ha espais creats pels moviments socials, com el Lokal del carrer de la Cera, que superen el caràcter temporal d'altres iniciatives i esdevenen paisatge actiu de les lluites que emprenem. El llibre que acaba d'aparèixer narra una possible història del Lokal i ho fa des de les vivències de gent que hi va participar. Així, esdevé un testimoni de l'activisme sorgit després de la derrota al referèndum de l'OTAN.

El llibre s'ha publicat en versió catalana i castellana, amb un quadernet d'imatges i un CD amb vint-i-cinc temes inèdits, cedits per grups que han participat en les propostes autogestionàries de la Distri i del col·lectiu del Lokal.

Els impulsors del llibre van plantejar una autoria col·lectiva perquè permetés una narració feta de testimonis de gent que ha passat per l'espai. Setanta-quatre persones han escrit records i reflexions sobre el Lokal a partir de preguntes com «Per què vas participar al Lokal?». Un grup s'ha encarregat de relligar les veus per bastir una visió calidoscòpica del Lokal i, per extensió, de la Barcelona rebel i de la resposta a la globalització capitalista en molts punts del món.

Vint-i-cinc anys d'existència donen per a molt i converteixen els testimonis en cronistes dels canvis històrics en la manera de fer política, en les pràctiques activistes i en els mitjans emprats, cosa que des de la realitat actual arriba a tenir un valor etnogràfic.

El llibre està dividit en tres capítols que aborden la crònica del Lokal des de diferents perspectives. La primera part fa una història del Lokal des de la visió d'un jove que creix i lluita al mateix temps que neix l'espai. Aquest relat s'inicia amb esdeveniments personals i la profusió de testimonis aconsegueix donar una visió global del que ha significat el Lokal en aquests vint-i-cinc anys d'agitació i mobilitzacions.

El segon apartat fa un repàs a l'evolució del Lokal com a col·lectiu i els grups que ha generat el Lokal o que han compartit l'espai en una relació simbiòtica.

El tercer capítol s'ha escrit des de la mirada posada en la construcció i la participació en la xarxa de lluites i resistències que arriba fins avui dia.

En aquest tipus de llibres commemoratius existeix el perill de l'autocomplaença, però la contextualització dels fets i les dosis d'autocrítica i humilitat convenients ajuden a superar-la.

Ens trobem davant d'un llibre que fa memòria i arriba fins al present. Un llibre imprescindible per seguir un flux d'idees i de maneres de fer que connecten amb l'actualitat i dibuixen l'origen d'altres formes de fer política. Un text que parla sobre l'esperit col·lectiu, l'autogestió, l'acció directa; i des d'on es poden pescar idees i elements per al debat.

Bello como una prisión en llamas

Julius Van Daal
Ed. Pepitas de Calabaza
Logroño, 2012

Latin Riot

Manresa, febrer de 2013

A principios de junio de 1780 tuvieron lugar en Londres los *Gordon riots* (disturbios de Gordon), poco conocidos hoy en día pero los primeros dentro de la era industrial, en la que para ese momento era la ciudad más grande de Europa y uno de los centros del naciente capitalismo.

Bello como una prisión en llamas relata lo ocurrido durante dichos disturbios, el libro inicia realizando una contextualización de los antecedentes que dieron lugar a estos sucesos; entre los que se destacan los impuestos con que se gravó la ginebra, una de las bebidas preferidas en las tabernas debido a su bajo costo y corto tiempo de producción, así como algunos disturbios que previamente se presentaron a raíz de tal motivo. Sin embargo fue el debate suscitado entre protestantes y católicos, gracias a la aprobación de una ley considerada papista, lo que funcionó como catalizador de una revuelta que se prolongo durante varios días y que no buscaba tomarse el poder, sino destruirlo con sus símbolos e instituciones.

Es así como rápidamente estos disturbios pasan de tener un tinte religioso a ser una insurrección con un claro contenido político y económico dirigida hacia los poderosos; los gritos de "no al papismo" fueron cambiados por gritos de "no a la esclavitud". De igual forma las iglesias católicas quemadas por la furia popular también dejaron de ser el único objetivo y pronto se le sumaron diferentes centros del poder y la opulencia tales como cárceles, correccionales y palacios de ricos que ardieron bajo el fuego; el banco central de Inglaterra fue objeto de tres intentos de incendio y/o saqueo, los cuales fueron repelidos por el poco ejercito que aún quedaba en la ciudad.

La revuelta prontamente se deshizo de la figura del diputado Gordon como líder y vocero de un debate religioso, transformándose en una lucha entre ricos y pobres, entre poderosos y oprimidos. La heterogeneidad de la gente, así como la ausencia de un programa, reivindicaciones y liderazgos la hacen impredecible ante los ojos controladores del Status Quo y no será hasta después de varios días que llegue un contingente de 15.000 soldados que se restablecerá la pax romana en la ciudad. Aunque para ese momento 6 de las 7 prisiones y 2 correccionales de menores en Londres no eran más que cenizas, al igual que varias iglesias (católicas y protestantes) y diferentes casas y palacios de ricos, nobles, arzobispos, magistrados y jueces.

No hace falta profundizar en los detalles propios de la carnicería desatada por la represión de esta insurrección que duró una semana, basta con decir que el Tamesis fue tapizado con los cuerpos de cientos de personas asesinadas en ejecuciones sumarias.

Más allá del interés histórico que pueden despertar los acontecimientos descritos en el libro, *Bello como una prisión en llamas* aporta elementos que siguen vigentes tales como la espontaneidad del movimiento popular, la dificultad que plantea a la represión hacer frente a una multitud con estas características, así como algunas de la debilidades de dicha espontaneidad una vez que la represión se reorganiza. Libros como este permiten leer y releer el pasado en clave del presente; bien sea para extraer aprendizajes sobre el éxito de experiencias pasadas, o bien para evitar las vivencias desafortunadas.

Julius Van Daal,autor de este relato es redactor del desplegable *À bas le prolétariat*, vive le communisme, y de los periódicos *L'Exagéré* y *Mordicus*, así como fundador del colectivo editorial L'insomniaque, también es autor de un libro ilustrado sobre la revolución española, *le reve en armes*.

Rodney Stone

Arthur Conan Doyle
Capitan Swing
Madrid, 2011

Muhammad Ali

Manresa, gener de 2013

Aquesta novel·la ens transporta a inicis del segle XIX a Anglaterra. Els protagonistes son dos amics inseparables d'un petit poblet anomenat Friar's Oak. Seran inseparables fins que les limitacions i la manca de futur al poble faran que Rodney se'n vagi a Londres. El seu tiet Charles (reconegut aristòcrata) l'acollirà amb la voluntat que el jove segueixi els seus passos; una decisió difícil per la família, i més tenint en compte que la tradició familiar era d'allistar-se a la Marina. El jove Jim, orgullós, fort i ambiciós es quedarà al poble ajudant al seu tiet en l'ofici de ferrer. Entremig d'això coneixerem als grans personatges de l'època com Lord Nelson, el príncep, el misteriós Lord Avon,... i grans boxejadors d'aquella època daurada de la boxa com Harrison el Campió, el cranc Wilson, Lee el gitano i Daniel Mendoza.

Aquell va ser un temps en que les guerres contra les tropes de Napoleó i la boxa eren els grans esdeveniments de l'època. Pel que fa a la boxa, els combats eren molt populars i finalitzaven quan un dels dos lluitadors quedava tan estabornit que era incapaç d'aixecar-se per si mateix; la duració d'aquests podia ser de més d'una d'hora. Tampoc no podia faltar en aquest espectacle la xusma que s'aprofitava i manipulava combats per treure'n diners.

Per altra banda, i degut a les guerres, hi havia un gran sentiment patriòtic i guerrer per defensar l'illa dels francesos, així tothom (els homes) estava disposat a allistar-se a la Marina en el moment que comencés el conflicte per defensar al seu país. Així és aquesta novel.la, amb bastantes aventures i historietes que li donen el seu encant fins al punt que, quan menys t'ho esperes es produeix un retrobament entre els dos amics a la capital anglesa , a partir de llavors l'amistat encara es farà més forta i per sempre. Cap al final del llibre també es destaparà una trama que no us deixarà indiferents.

Aquesta secció vol ser un raconet on les militants d'anarquies diverses ens expliquin de manera anònima com van entrar en contacte amb les idees emancipadores i de justícia social.
Com van saber que volien ser anarquistes.

el dia que em van enredar

NOM: Pere
EDAT: 32 anys
CIUTAT: Manresa

Eren els primers anys de l'insti, SA acabava de treure el "Ratas" i els Inadaptats "Per tots els mitjans", els wolkmans treien fum i a través d'ells ens arribava una nova forma d'entendre el món. La polla, Kortatu, Banda bassotti, Speereth, Skaparrapid... Com a tantes altres les inquietuds que portàvem dins se'ns van despertar escoltant grups d'aquests. El fet de venir d'una família on el compromís polític i les converses de política eren el pa de cada dia, feien que ja comencessin a sorgir els primers qüestionaments de l'ordre establert, els primers conflictes organitzats amb l'autoritat amb la Coordinadora d'Estudiants. Amb els amics parlàvem molt de política, n'hi havien varis que s'havien fet del JIR i cadascú amb la seva opinió diversa discutíem acaloradament sobre allò que amb prou feines coneixíem, el malestar col·lectiu començava a brotar. Jo venia d'una família amb idees independentistes i d'esquerres que compartia. Això se'm va truncar el dia que un dels meus millors amics em va dir: "utopia per utopia... jo em quedo amb la millor que hi ha, l'anarquia! ". A partir d'aquell dia vaig atrevir-me a somiar més enllà de la ideologia que m'havien inculcat i em vaig deixar seduir per aquesta irresistible manera de veure i de viure les coses. De col·lectius independentistes era fàcil trobar-ne, però on eren els i les anarquistes organitzades... Buscant vaig trobar un local on deien que els divendres s'hi reunia l'assemblea llibertària i on compràvem les maquetes de grups punks amb qui ens identificàvem. Vaig anar-hi varis divendres i mentre llegia *Lletres A* i *Ekintza Zuzenas* i escoltava la cinta de "11 años de lucha contra el paro" consumia Ducados rere Ducados . Mai hi havia assemblea, però ell sempre hi era,"El Luis" allà obrint cada dia el local i mantenint-lo de la seva butxaca. Al cap d'un any i poc amb uns amics que mai havíem militat vam decidir entrar en bloc a l'assemblea llibertària que quasi era inexistent.

NOM: Francesc
EDAT: 27 anys
CIUTAT: Manresa

Vaig néixer en el si d'una família petit-burgesa, en decadència referit a la part econòmica però amb la moral intacte camuflada en el progressisme nacionalista de la Transició. Així que em van educar en els valors del treball, l'esforç, la responsabilitat... amanit amb una dosi de catolicisme semi heterodox. Em va costar el pas per l'escola i l'institut, sóc mandrosa de mena i no m'agrada encara avui que em pressionin. Per això vaig arribar a la Universitat, gairebé a empentes però també amb una curiosa certesa d'aprendre coses noves.

Va ser a la Universitat Autònoma de Barcelona on vaig contactar amb l'univers anarquista i progressivament vaig anar descobrint que es tractava d'una forma de vida totalment nova, de relacionar-se, de menjar, de lluitar... lluny de l'ideal com a tot arreu ho defineixen. Provinent de l'Institut i de mamar del nacionalisme ranci d'ERC, vaig passar per veure la història des d'una perspectiva en roig i negre, gràcies a un professor que tot i fer proselitisme de la CNT va mostrar-me un passat diferent, que em va permetre interpretar un present i fer-me decidir en buscar un futur millor. Així doncs vaig començar a apropar-me a les activitats que preparava l'Assemblea Autònoma, a llegir la publicació "Antisistema", i comentar i discutir amb les companyes de classe sobre nacionalisme, veganisme, i en les formes d'autoorganització, tot enmig del moviment estudiantil contra el "Pla Bolonya".

En la meva decisió d'implicar-me més activament en el moviment anti autoritari vaig reflexionar sobre l'espai per on m'havia de moure, la Universitat aviat m'havia de quedar lluny i la lògica era buscar què hi havia a prop de casa. Justament al CSO Valldaura es va fer un debat sobre l'okupació a Manresa, on s'hi van presentar diversos espais i que va servir per localitzar-los per posteriorment conèixer les persones que els conformaven; un bon dia vaig entrar a la Distri, (d'on ja no en vaig sortir), a passar-me pel ZTA Banzai, la Tremenda...

Sobre la primera trobada de col·lectius anticapitalistes del Bages

Octàvia

Manresa, gener de 2013

Dissabte, 26 de gener. 12h del matí. Ateneu Popular La Sèquia. Públic estimat 63 persones. Objectiu: trobar-nos.

Amb la majoria ens teníem vistes, amb moltes ens saludàvem i amb algunes fins i tot havíem compartit assemblees eternes a hores insospitades sobre els temes més diversos. I allí estàvem, sense saber massa què havíem vingut a fer. Simplement alguna cosa ens movia a ser-hi, potser únicament la curiositat.

La crida era força ambigua i plural: "Col·lectius que creen alternatives al capitalisme des del cooperativisme i l'autogestió". Existia un nexe en comú, encara que posar-hi nom, o com a mínim un nom més curt, significaria hores i hores de llarg debat, encallant-nos a definir cada una de les paraules, el seu sentit i la seva justificació. Així que, de moment, ho deixem per més endavant. Hi anem i a veure què passa.

La xerrada del matí apuntava maneres: L'Assemblea del Barri de Sants. Una assemblea que combina individus i col·lectius. Un model de contrapoder veïnal en un barri de Barcelona, intergeneracional, plural, heterogeni. Qui sap si un camí a seguir. Com a mínim una proposta real que fa 15 anys que funciona i que planta cara als qui manen al districte.

A la tarda, tornem al Bages. Qui som? Què volem? Com ho farem?

Per començar, en un acte auto-referencial però necessari, anotem un per un els col·lectius dels que formen part les participants de la trobada i, mica en mica, ens anem adonant que som moltes les que intentem fer-ho diferent: Propostes de consum diferent, de finances diferents, d'espais alliberats, de relacions horitzontals, de mitjans lliures, de feminisme d'arrel, de persones indignades, de lluita col·lectiva. Propostes que no surten als tele-diaris ni a la portada del *Regió7*. Propostes utòpiques, impossibles, propostes que trenquen motlles i que qüestionen l'status quo de les veritats inamovibles que aquest sistema, que jo en dic capitalista, s'ha proposat inculcar-nos (amb un alt percentatge d'èxit) amb l'objectiu que ningú intenti res que el pugui fer trontollar. Auto-organitzar-nos, fer-nos-ho nosaltres mateixes, crear els nostres propis mitjans.

Així que allí estàvem i vam començar a entrar en matèria. La primera pregunta "pros i contres de coordinar-nos"; perquè si només hi ha contres, més val no començar.

La segona pregunta "propostes concretes de coordinació"; perquè si comencem, concretem, anem al gra.

La veritat és que totes anàvem amb peus de plom. Ens coneixíem, sabíem per on no calia començar si volíem evitar un desencontre ja de bon principi, així que intentàvem que el debat fos amable, amè i productiu.

I així va ser. Apurant els minuts que teníem vam aconseguir l'objectiu de sortir d'allà amb dues propostes concretes: la creació d'un directori de col·lectius en format digital (web o blog) i la data d'una nova trobada per seguir avançant en el tema (6 o 7 d'abril).

Potser algú pensarà que és ben poca cosa, però, preveient la que ens ha de caure a sobre, més val fer passos petits i segurs i intentar tenir als aliats a prop per quan vinguin maldades.

I després de tot, malgrat el bon gust de boca, un munt de preguntes rondden pel cap de les que hi hem participat:
Es mantindrà el nivell de participació en les properes trobades? Sabrem gestionar la diversitat pròpia dels diferents col·lectius? Sabrem evitar les propostes més controvertides en pro de la pau social? Farà això que es converteixi la trobada en un lloc ambigu, insuls o, com encara algú apuntava, apolític? Sempre serem tan amables?

El temps dirà, de moment ens toca esperar la pròxima trobada.

cAp endins

El pèsol negre **és una publicació pensada des de dins cap enfora, és a dir, amb la voluntat de difondre el pensament, les pràctiques i les lluites anarquistes a la resta de la societat.**
Tot i així, hem cregut interessant obrir un espai per a la reflexió dins del pèsol que serveixi per estimular debats, per anar afilant de mica en mica les pròpies lluites, perquè siguin més incisives.

La classe treballadora a debat

El "garitu" començava a sobresaturar-se de gent. La calor característica d'aquell inici d'estiu s'unia a la què desprenien els cossos festius que ballaven incansablement. Aquells que merament tenien ganes de conversa es veien escopits cap a l'exterior d'un local que era un dels pocs que restaven oberts fins a altes hores de la matinada.

L'Albert, cansat de ballar i d'esquivar una i altra vegada a persones en moviment constant, optà per sortir a liar-se un cigarret i agafar aire. Estava suat, molt suat. Els carrers adjacents al bar, transportaven les rialles dels què amb ànsies d'estalviar apostaven per un petit "botellón".

Des d'un raconet que li permeté buscar un instant de solitud, l'Albert divisà tot un sector separatista, gairebé anti-social, que en certa forma desentonava en aquell entorn embriagat. Coneixia a la majoria de gent que el conformaven, tot i que tan sols tenia confiança amb la Diana a qui coneixia de l'institut. S'acostà a la massa negra uniforme i deixà anar una tímida salutació col·lectiva. La Diana s'aixecà sense efusivitat per a donar-li un parell de petons protocol·laris. Començaren a parlar de petites tonteries sense massa importància fins a encaminar la conversa sobre la lluita, la revolució.

- Si el principal problema és que la classe treballadora es troba desclassada - deixà anar l'Albert en un moment determinat-.

- Ei, para, un moment. Em sembla que enarborar els discursos encara avui entorn a la classe treballadora és un error...
- Com que és un error? Les lluites necessiten una identitat, un subjecte revolucionari, sinó com s'articularien?

- Crec que un dels grans aprenentatges de les lluites dels anys seixanta i setanta fou la superació del subjecte "classe". Les revoltes feministes posaren en evidència que les lluites no només giren entorn a la tinença dels mitjans de producció. Que un explotat al treball, pot ser un explotador a la casa.

- Si, però això no vol dir que haguem de negar l'existència de les classes socials i tirar per la borda les aportacions teòriques que tant van costar d'elaborar. Si precisament crec que un dels principals errors ha estat negar tota aquesta aportació teòrica, amb la suposada aparició, per exemple, d'una aparent classe mitjana.

- Ho sento però no crec que sigui aquest el problema. S'han de superar alguns discursos... Perquè la realitat d'avui és que per a moltes de nosaltres el treball no representa un eix essencial de les nostres vides. Abans tenia sentit perquè la gent es passava la major part d'hores del dia en treballs insuportables i la principal funció dels sectors empobrits es centrava en la producció. Però si el què estem intentant fer és precisament viure al marge del treball, perquè el trobem nociu no només a nivell personal, sinó també per les enormes conseqüències que implica en un moment on estem sobre-explotant per exemple la naturalesa i impulsant un model de desenvolupament que no ens du a res.

- Veus, aquí hi veig un nou error. Perquè pots intentar treballar el mínim possible, si vols, però totes acabem tard o d'hora treballant en "currus" de merda per una misèria de salari. Volguem, o no, acabem treballant assalariadament i precisament en unes condicions ben precàries perquè no considerem aquest àmbit un factor de lluita. La precarietat el què aconsegueix precisament és crear una inestabilitat que fa que no poguem donar una continuïtat a les lluites laborals. I a més a més, no sé si ho tens en compte ,però si ens podem permetre el luxe de no treballar massa és perquè hi ha un context de sobreproducció capitalista i un cert estat del benestar, que no són el centre de les nostres crítiques?

- Què busques doncs? Que tornem a les fàbriques i centres de producció, que són les què destrossen la naturalesa i t'aniquilen la personalitat? Que ens subeditem a uns llocs de treball que no aporten res ni a nivell personal ni ofereixen possibilitats a nivell polític? Perquè no sé si ho saps però la classe treballadora que tan defenses només es preocupa per aconseguir un cotxe nou i viure al màxim la societat de consum, moltes vegades per sobre les seves possibilitats.

- No et passis tu ara... simplement estic fent unes reflexions en veu alta. Perquè tal i com et dic jo també sóc classe treballadora i penso que simplement quan treballem hem de traslladar el conflicte també a l'àmbit laboral. No amargar-nos del què som i menys precisament al treball. A més a més penso que haver abandonat l'àmbit laboral és un error perquè té les seves potencialitats.

- Quines potencialitats? Per què jo el considero un àmbit perdut...

- Doncs per exemple en quan a l'adquisició de coneixements. Hem perdut molts coneixements que abans ens permetien ser més incisius en les accions. Anteriorment la gent sabia com funcionava la maquinària i per tant sabia com sabotejar-la.

- Ei, ei, ei... para el carro. Si no sabem dur a terme actes de sabotatge no és perquè no estiguem esclavitzats en una fàbrica o en un centre de treball. És perquè no hi ha hagut una transmissió generacional de pràctiques que ha fet que haguem de començar de zero. I a més a més, oblides a consciència que la majoria de treballs que ens veiem abocats a realitzar no tenen a veure amb el sector productiu sinó amb el sector serveis?

- Potser tens part de raó... no sé. Però tornem a l'inci de la conversa, negues l'existència de classes?

- No nego l'existència de classes. Però penso que hem d'anar més enllà... em sembla una terminologia molt més adequada parlar d'explotats i explotadors, enlloc de classe treballadora i classe burgesa. Així no deixa de tenir presència l'existència d'un conflicte i d'un enfrontament social entorn al control dels medis de producció, però pots traslladar també el conflicte en molts altres àmbits. I es tracta de posar-nos al costat de l'explotat. Les lluites feministes, les lluites per l'alliberament animal, per la defensa de la naturalesa,... en totes hi ha la figura de l'explotat i la de l'explotador.

- Ets entre una postmoderna i una petitburgesa de classe mitjana, je je- deixà anar l'Albert en to de mofa.

- I tu un nostàlgic de la classe treballadora que no ha currat en sa vida – sentencià la Diana.

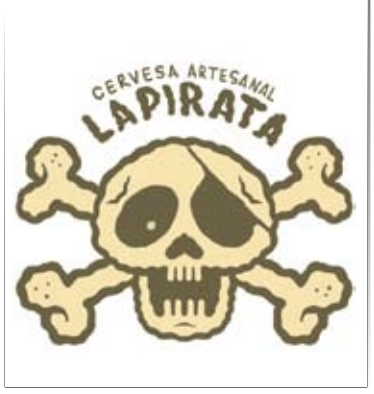

Poesia

ARRAN
«Un llepet sojorna d'amor a la tela de l'ànima» ARNAU PONS

A l'Arnau. A l'Aran.
No sé qui és ni què deu fer
ni com s'assembla potser a un trau o a la caiguda
o a la frega amb bujacs matats a l'alba i per amar.
No sé qui és, si és un incendi, un ou que creix,
la Tsumurrut pels carrers plens, pels cossos buits,
qui remena per dins, punyeta cova,
qui se't fica per dins i te cor gira.
No sé qui és ni amb qui s'entén,
si amb una fera dels dits de curar-s'hi,
amb un rampell de màgia pobra i de la llesta
o amb la nit que s'enrampa i s'embolica.
No sé qui és ni si s'hi adiu, a alguna dalla o meravella.
És un llepet! És un llepet que no sé qui és
però ja d'abans que m'agradava.
És un llepet que s'està per dins nostre i de tothom
i que viu escampat per la pena que es gira i per la pena que no.
És un llepet que s'escapa del quadro i molt guapo de brut.
És un llepet: revolta teva, taca bonica, escandalera...

Blanca Llum - 3 de febrer del 2013

Àmplia cobertura mediàtica de LA VANGUARDIA a aquesta multitudinària manifestació anti-retallades.

Subscriu-te al Pèsol Negre! Vols rebre el pèsol negre a casa? Vols col·laborar amb aquest projecte de premsa llibertària?

Nom i cognoms: .....

Adreça completa: .....

Adreça de correu electrònic: .....

Número de compte:.....

Indica la teva col·laboració anual:

☐ 10 euros // ☐ 30 euros // ☐ 60euros // ☐ 80 euros // __ euros

☐ No m'envieu la revista que ja l'agafo als comerços

Envia'ns aquesta butlleta degudament omplerta a: **Ateneu Columna Terra i Llibertat. C. del Balç 4, baixos esquerra - 08600 Berga**
O bé a: **info@pesolnegre.info**

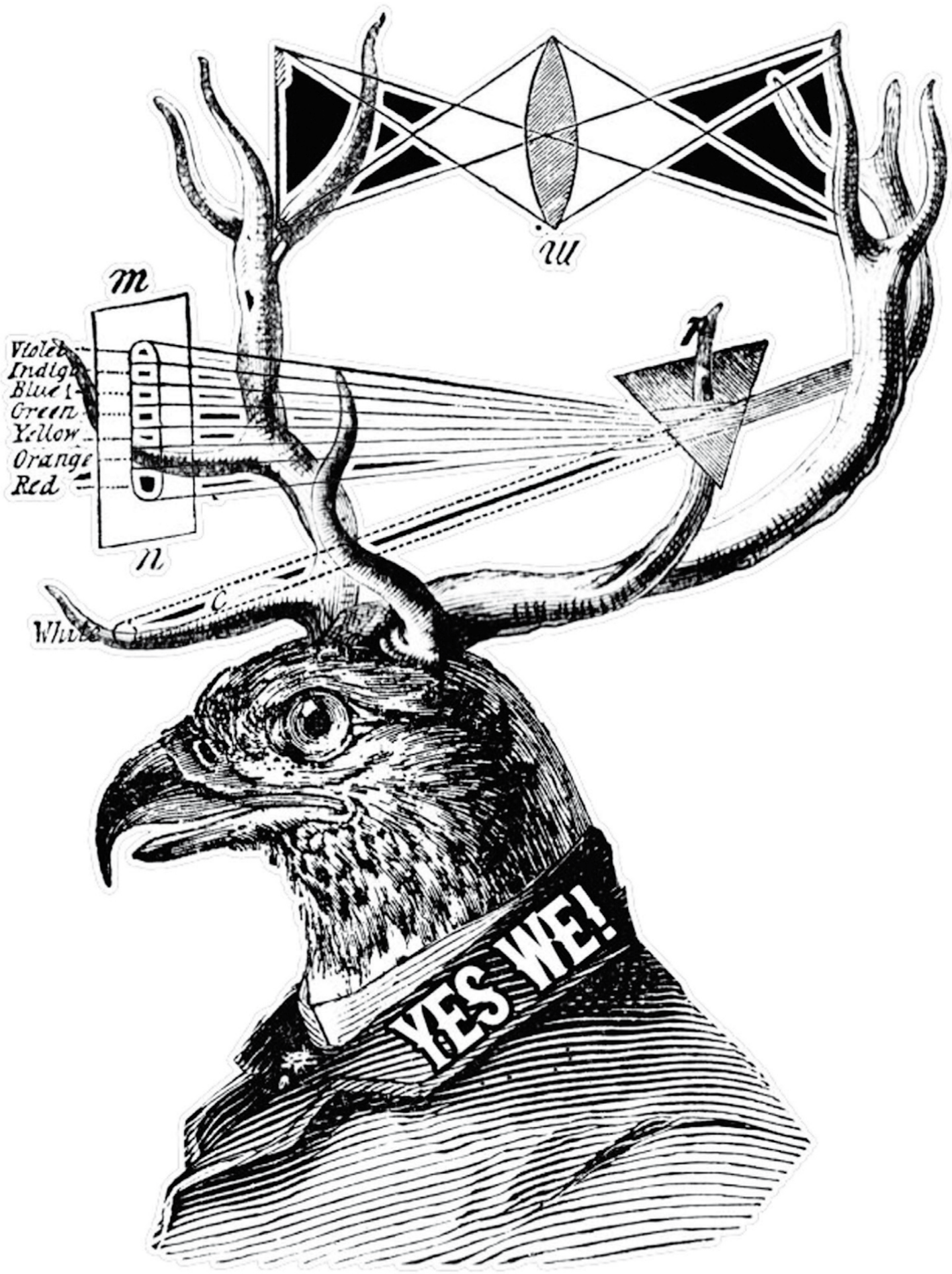

RAFA POZO - yes we! *- L'ART DE CARRER*

No sé si us heu adonat que, des de fa un temps, Manresa està sent envaïda per les samarretes i pintures ***Yes We !***

Cada vegada són més els qui les porten i sembla que la invasió es pot estendre per tota la nació. Conec una mica qui hi ha darrera de tota aquesta conspiració: No ho digueu a ningú, però és en ***Rafa Normal.***

El seu art és difícil d'emmarcar. Fa aquestes samarretes de la manera més artesanal, en un petit taller emboirat. Són una mena de llenços de roba mòbils, que també han acabat esdevenint llenços reals sobre fusta. Veritables peces artístiques. Samplejador nat, no és fàcil aconseguir, com ha fet ell, generar un univers propi a partir d'icones de la contracultura popular, imatges provinents del món de la il•lustració -com les calaveres o les bèsties surrealistes-, la idiosincràsia antisistema o el món paranormal, sempre amb un toc humorístic que fa que connecti ràpidament amb els psiconàutes del nostre temps. La invasió continua... ***(Text: Gerard Normal)***

FACEBOOK: YES WE! TSHIRTS & COMPLEMENTS

PARLEM AMB…

Mikel Otero

Membre del col·lectiu Fracking Ez Araba

Fucking Fracking
Manresa, gener de 2013

Mikel Otero va nèixer fa 40 anys en un petit poble de Gipuzkoa (Alkiza). Va començar a estudiar filosofía als divuit anys i historia als trenta ,no va acabar cap de les dues carreres. Es guanya la vida fent de bomber des de fa deu anys a Gasteiz (Vitòria).

La seva vida política ha tingut varis fronts. Va estar involucrat amb l'okupació i la lluita antimilitarista. Va ser condemnat per insubmissió els anys 90 però no van arribar a empresonar-lo, li van caure sis mesos. Ha participat sobretot en moviments antidesarrollistes. La seva iniciació va ser amb la lluita contra l'autovia de Leizaran (Nafarroa-Gipuzkoa). A aquesta lluita la van seguir la lluita contra el TAV encara que la seva implicació va ser menor. Després de viure varis anys a la muntanya, des de fa tres anys viu a Gasteiz i ha tornat a involucrar-se en els moviments socials de la ciutat. Les noticies del fracking van despertar altra vegada el seu esperit contra el desenvolupament estúpid i ara mateix dedica gaire bé tota la seva càrrega militant a aquest tema.

És membre del col·lectiu Fracking Ez Araba i a part de muntar punts informatius, fer xerrades, publicacions, organitzar events i fins i tot fer d'actor en una parodia, ara s'intenta centrar en la part comunicativa.

¿Cómo supisteis que vuestra zona estaba afectada por el fracking?

Nos enteramos por los medios de comunicación cuando el lehendakari Patxi López apareció en Texas, a pie de pozo, anunciando la existencia de enormes cantidades de gas en el subsuelo alavés.

¿Cómo empezasteis a organizaros?

Hubo varias reuniones diferentes entre personas y particulares de colectivos y sensibilidades distintas. Gente que anda en temas de decrecimiento hizo un poco de puente y entonces hubo una primera reunión unitaria entre toda la gente dispuesta a movilizarse.

¿Por qué os oponéis a la fractura hidráulica?

Hay dos motivos fundamentales. Uno es la afección social y medioambiental que produce el fracking en los territorios sobre los que avanza. Y de fondo, porque hacer fracking supone intentar permanecer y ahondar en un modelo de vida y consumo energético que no es admisible por ningún lado.

"Hacer fracking supone intentar permanecer y ahondar en un modelo de vida y consumo energético que no es admisible por ningún lado".

¿Qué métodos de lucha estáis usando?

Todos los que alcanzamos. Se comenzó a nivel institucional, con alegaciones a los pozos y mociones en diversas instituciones. En seguida nos dimos cuenta de que eso no bastaba y comenzamos a dar charlas informativas y a movernos en la calle. A partir de ahí, ha habido de todo: puestos informativos con venta de material (camisetas, pegatinas y folletos para autofinanciarnos), fiesta en el Gaztetxe, marcha montañera, otra en bicicleta, txozna en fiestas, concentraciones, y una gran manifestación en octubre.

¿Cómo responde la gente de los pueblos y ciudades?

Pues mucho mejor de lo que se podía esperar en un principio. En los pueblos es más sencillo, pues viven los problemas de la tierra más de cerca, y en la ciudad la adhesión tiene más que ver con la constante presencia en la calle.

¿Qué transparencia habéis tenido de instituciones y empresas?

Nuestro caso es especial en este sentido, pues la principal empresa perforadora es SHESA, que es una empresa pública. Están obligados a publicar sus cuentas y actividades, y aunque hasta que saltó la noticia camparon a sus anchas, a partir de ahí hemos tenido bastante acceso a sus movimientos y sus presupuestos. Los políticos que la impulsan trataron, al principio, de vender el tema como algo muy favorable, pero desde que vieron que existía una oposición considerable al proyecto, han hecho mutis por el foro.

¿A quien creéis que le interesa el fracking?

Es un timo en toda regla. El fracking le interesa, sobre todo, a las empresas que proveen de servicios y productos para fracturar, que son las que obtienen un beneficio seguro. Las empresas perforadoras saben que no hay mucha posibilidad de negocio, pero confían en poner en marcha proyectos para luego vendérselos a las grandes compañías de hidrocarburos, que son las que tienen el capital suficiente para poner en producción los yacimientos. Estos son muy costosos, pero si consiguen hacernos aún más dependientes del gas, saben que a medio plazo los precios se pondrán por las nubes ante el más que probable agotamiento de este tipo de recursos. La política de puertas giratorias también puede hacer que algunos políticos puedan estar interesados. Los consejos de administración de las empresas energéticas son un buen lugar donde ir a parar tras su paso por la política.

¿Tenéis vinculación con otras plataformas o asambleas contra agresiones al territorio (no-TAV, Macropuerto, ...)?

Estamos en contacto permanente con otros colectivos enfrentados al fracking. Además de esto, hay un creciente interés de los grupos que han estado luchando contra macroproyectos inútiles. Ahora mismo, las líneas de colaboración se están empezando a vislumbrar a través de la necesidad común de prácticas desobedientes. En Euskal Herria el movimiento asociativo tiene buenas raíces, y estamos notando mucha solidaridad desde diferentes lugares. También es verdad que la gente comprometida con diferentes causas tiene ya una carga militante considerable, pero en los momentos importantes la gente ha respondido.

¿Qué consecuencias tendría la fractura hidráulica en vuestro territorio?

La primera, y tal vez más evidente, sería una inmediata desfiguración del territorio. Para extraer el gas anunciado tendrían que hacer varios miles de pozos. La perturbación del entorno rural sería inmediata, con pérdida de zonas cultivables en favor de las plataformas extractivas. Y debemos tener en cuenta que en las zonas que existe el gas también se encuentra el acuífero más importante de Euskadi, así que el riesgo es evidente.

¿En qué fase del proyecto se encuentran las zonas afectadas por el fracking en vuestra región?

En Euskal Herria existen 18 permisos de investigación solicitados, de los cuales 10 están aprobados. Todos ellos tienen incidencia territorial en Álava. En algunos de ellos, están solicitados ya algunos pozos exploratorios. En concreto 7. Y de estos, para unos cuantos no queda ya más que el pertinente permiso municipal para comenzar a perforar. De hecho, las perforaciones estaban previstas para 2012, pero de momento hemos conseguido retrasarlas. Ahora, con la entrada del PNV al Gobierno Vasco, la voluntad política tendrá un papel importante.

¿Has visto Avatar?

Sí.

¿Porqué crees que, gente que posiblemente haya llorado porque los especuladores les destrozan la tierra a l@s indígenas azules, y se llenan de rabia contra el malo más malo, luego no se movilizan para defender su territorio más próximo?

La verdad es que Avatar me pareció una de esas pelis que dirigen la sensibilidad a donde les parece. El problema en la vida real es que los que manejan la maquinaria mediática no se muestran como los malos malísimos de Avatar, sino como los que traerán empleo y prosperidad, aunque sea mentira. La gente, ante la confusión que provocan los medios, empieza a dudar, y en esa duda es donde los "malos" de esta peli se manejan muy bien. Afortunadamente, el fracking es una barbaridad de tal calibre, que ni las mejores sonrisas de políticos y empresarios pueden disimular. Tenemos una ventaja. El fracking, antes de llegar aquí, ha ido armándola allá por donde ha pasado. Y si somos capaces de transmitir ese relato a la población en general, trabajando y cuidando mucho nuestra capacidad mediática, tenemos alguna posibilidad. No en vano, su mayor preocupación es conseguir la licencia social...